HLASY NÁRODA

VOICES OF THE NATION

MĚSÍČNÍK ČESKÉ MISIE V CHICAGU

No 9/2012 Cena $ 2.50 SEPTEMBER 2012

Kostel Jména Panny Marie v Sepekově

Obec Sepekov patří k nejstarším obcím písecké okresu. Nachází se 4 km jihovýchodně od Milevska a 15 km západně od Tábora. Od počátku 13. století byl Sepekov majetkem rodu Vítkovců, pozdějších Rožmberků. Ve 14. století zde již stál gotický kostel sv. Mikuláše s farou. Do této doby také spadá počátek meriánské úcty v tomto místě. Podle staré tradice daroval Sepekovu první mariánský milostný obraz a sošku opat Jarloch z nedalekého premonstrátského kláštera v Milevsku, který byl založen roku 1184. Sošku prý zhotovil sázavský opat Božetěch již koncem 11. století. Pro milostný obraz byla postavena malá kaple. Za husitských válek byl Sepekov spolu s milevským klášterem pobořen, snad také kvůli úctě k milostnému obrazu, jíž husité z nedalekého Tábora nepřáli. Milevský klášter válečné zmatky přežil, ale jeho statky zůstaly rozchváceny, a tak jen živořil, než ho císař Maxmilián II. r. 1575 zrušil. Roku 1484 Sepekov a okolí získali Šternberkové se sídlem na Bechyni. Ale již v roce 1530 koupili Sepekov Švamberkové, kteří jej připojili ke svému milevskému panství. Od nich koupili jeho část i se Sepekovem v roce 1581 Hodějovští z Hodějova. V té době byla mariánská kaple nekatolíky vypleněna a milostná soška z popudu protestantského kazatele Trojana rozsekána. Obraz P. Marie sepekovské byl naštěstí kýmsi zabalen a v kapli dobře schován.

Za účast Hodějovských na stavovském povstání proti Habsburkům jim byl majetek po bitvě na Bílé hoře zkonfiskován. Milevské panství se Sepekovem přechází v rámci restitucí církevního majetku roku 1622 do správy Královské kanonie premonstrátů v Praze na Strahově. Ti obnovili v Milevsku řeholní život a v letech 1654-1658 také poutní kapli v Sepekově zasvěcenou tehdy Narození P. Marie. Spolu s úctou ke starobylému obrazu se šířily také zvěsti o zázračných uzdraveních, především jednoho malého slepého chlapce až z dálekých Uher. V 18. století kaple již potřebám poutníků nepostačovala, a proto nechal strahovský opat Marian Hermann postavit současný velkolepý poutní kostel. Roku 1730 byl položen základní kámen chrámu, jehož architektonický návrh nese stopy K. I. Dientzenhofera. Již roku 1733 byl kostel dokončen a 26. září byl do něho slavnostním způsobem přenesen Milostný obraz Panny Marie Sepekovské. Druhý den nato v neděli 27. září 1733 na svátek sv. Kosmy a Damiána chrám vysvětil pražský pomocný biskup Jan Rudolf Špork. Chrám byl zasvěcen Jménu Panny Marie. U nového kostela byl zároveň ustanoven kaplan bydlící od roku 1736 v nově vybudované faře a roku 1739 k němu přibyl ještě druhý kněz. V letech 1760-1767 byl sepekovský chrám byl obehnán ambitem se čtyřmi kaplemi. Po zrušení milevského převorství za Josefa II. roku 1785 byla v Sepekově zřízena lokalie, která byla povýšena roku 1858 na faru.

Poutní kostel s ambitem se nachází na vyvýšeném místě uprostřed obce. Je to oválná stavba vytvořená ve slohu vrcholného baroka, doplněná ambity, které mají čtyři brány v osách a v rozích čtyři kaple, zaklenuté kopulemi s lucernami. Kaple jsou zasvěceny sv. Linhartovi, sv. Augustinovi, sv. Norbertovi a sv. Janu Nepomuckému. Jednolodní kostel je zaklenut kopulí s lucernou. K lodi kostela přiléhá pravoúhlý presbytář se sakristií a souměrně v ose je vysunuta chrámová předsíň s věží. Ve výklencích věže je umístěna socha Immaculaty – Panny Marie Neposkvrněné, sv. Jakuba a sv. Vavřince.

Vnitřní freskovou výzdobu vytvořil P. Siard Nosecký v roce 1732. Freska znázorňuje mocnou přímluvu Panny Marie a je rozvržena do čtyř skupin, které zobrazují invokace z loretánských litanií Brána nebeská, Hvězda jitřní, Uzdravení nemocných, Útočiště hříšníků. Další freskou nad presbytářem je vyobrazení Panny Marie na trůnu, kolem kterého se scházejí zástupci jednotlivých stavů. Nápis pak hlásá: „Já mne milující miluji." Poslední freska je nad kůrem kostela a znázorňuje Pannu Marii jako ochránkyni premonstrátského řádu.

Pohled na hlavní oltář sepekovského chrámu

Interiér kostela je kompletně dochován v barokním stylu. Některé jeho části pocházejí z benediktinského kláštera sv. Jiří na Pražském Hradě a kostela sv. Benedikta na Starém Městě pražském. Pozdně barokní hlavní oltář nese po stranách nad svatostánkem sochy sv. Václava a Ludmily a nad nimi dvojice andělů drží pozdně gotický deskový obraz Panny Marie sepekovské z přelomu 15. a 16. století. Milostný obraz je zhotoven na téma z 12. kapitoly Zjevení sv. Jana, kde se ukázalo na nebi veliké znamení: žena oděná sluncem, s měsícem pod nohama a s korunou z dvanácti hvězd. Sepekovská Panna Maria je znázorněna jako královna s dítětem v náručí, kterou unášejí andělé do nebe.

Za povšimnutí v interiéru chrámu dále stojí kazatelna, jejíž schodiště je vyzdobeno reliéfy Zvěstování Páně a Uvedení Páně do chrámu. Vedlejší oltáře jsou zasvěceny sv. Anně a Josefu. Z ostatních kostelních obrazů se zmiňme alespoň o obrazu sv. Mikuláše přeneseného sem ze zrušeného stejnojmenného kostela.

Hlavní poutní slavnost se v Sepekově koná o nejbližší neděli kolem 12.září, kdy se slaví svátek jména Panny Marie.

Foto na titulní straně:
Kostel Jména Panny Marie v Sepekově

Mariánské vyznání víry

Věřím, Maria, že jsi Matkou všech lidí.
Věřím, že jsi náš život a
po Bohu jediné útočiště hříšníků.

Věřím, že jsi nenahraditelnou Pomocnicí křesťanů,
především ve smrti.

Když tě následuji, nezbloudím z cesty,
když tě vzývám, nebudu si zoufat,
když mě podpíráš, nepadnu,
když mě vedeš, neunavím se,
když jsi mi nakloněná, přicházím k bráně spásy.

Věřím, že jsi Spoluvykupitelka
při našem vykoupení.

Věřím, že všechny milosti, které nám Bůh dává,
procházejí tvýma rukama
a že nikdo nemůže přijít do nebe,
jestliže nevchází skrze tebe,
protože jsi Brána nebeská.

Věřím, že jsi naší Přímluvkyní,
která bráni i nejubožejšího člověka.

Věřím, že úcta k tobě je nejjistějším
znamením věčné spásy.

Věřím, že jsi vyvýšená
nade všechny svaté a anděly.

Věřím, že jsi měla větší víru než všichni lidé a
andělé spolu a že tvoje krása zdaleka převyšuje
krásu všech jiných tvorů.

Věřím, že ty jediná jsi dokonale splnila přikázání:
Milovat budeš Pána Boha svého
celým svým srdcem,
a to až do té míry, že blažení serafové z nebe
sestupují do tvého srdce,
aby se tam naučili milovat Boha.

Víťazstvo srdca 86/12

Sepekovská Panna Maria

Kolik na nebi hvězdiček jest k spočtení,

kolik vedle nich místeček jest k spatření,

kolik jest v ohni jiskřiček a plaménků,

kolik jest drahých perliček a kaménků,

tolikrát buď pozdravena,

a ode všech zvelebena,

Matičko sepekovská.

Zdrávas, zdrávas,

zdrávas Maria!

LITURGICKÁ ČTENÍ

24. neděle v mezidobí - 16.září 2012

1. ČTENÍ - Iz 50,5-9a

Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Pán, Hospodin, mi otevřel ucho a já se nezdráhal, necouvl nazpět. Svá záda jsem vydal těm, kteří mě bili, své líce těm, kteří rvali můj vous. Svou tvář jsem neskryl před hanou a slinou. Pán, Hospodin, mi však pomáhá, proto nejsem potupen. Proto dávám své tváři ztvrdnout v křemen a vím, že nebudu zahanben. Blízko je můj obhájce! Kdo se chce se mnou přít? Postavme se spolu! Kdo je mým protivníkem? Ať přistoupí ke mně! Hle - Pán, Hospodin mi pomáhá! Kdo mě odsoudí?

2. ČTENÍ - Jak 2, 14-18

Čtení z listu svatého apoštola Jakuba.

Co to pomůže, moji bratři, říká-li někdo, že má víru, ale nemá skutky? Může ho taková víra spasit? Když bratr nebo sestra nebudou mít do čeho se obléci a budou mít nedostatek denní obživy, a někdo z vás jim řekne: „Tak s Pánem Bohem! Zahřejte se a najezte se" - ale nedáte jim, co potřebují pro své tělo, co je jim to platné? Stejně tak je tomu i s vírou: když se neprojevuje skutky, je sama o sobě mrtvá. Ale někdo by mohl říci: „Ty máš víru a já mám skutky. Ukaž mi tu svou víru, která je beze skutků! Já ti však ze svých skutků mohu dokázat svou víru."

EVANGELIUM - Mk 8.27-35

Slova svatého evangelia podle Marka.

Ježíš vyšel se svými učedníky do vesnic u Césareje Filipovy. Cestou se ptal svých učedníků: „Za koho mě lidé pokládají?" Řekli mu: „Za Jana Křtitele, jiní za Eliáše, jiní za jednoho z proroků." Zeptal se jich: „A za koho mě pokládáte vy?" Petr mu odpověděl: „Ty jsi Mesiáš!" Tu je přísně napomenul, aby to o něm nikomu neříkali. Potom je začal poučovat, že Syn člověka bude muset mnoho trpět, že bude zavržen od starších, veleknězi a učitelů Zákona, že bude zabit, ale po třech dnech že vstane z mrtvých. A mluvil o tom otevřeně. Petr si ho vzal stranou a začal mu to rozmlouvat. On se však obrátil, pohleděl na učedníky a pokáral Petra: „Jdi mi z očí, satane! Neboť nemáš na mysli věci božské, ale lidské." Ježíš si zavolal lidi i své učedníky a řekl jim: „Kdo chce jít za mnou, ať zapře sám sebe, vezme svůj kříž a následuje mě. Neboť kdo by chtěl svůj život zachránit, ztratí ho, kdo však svůj život pro mě a pro evangelium ztratí, zachrání si ho."

25.neděle v mezidobí - 23.září 2012

1. ČTENÍ - Mdr 2, 12a.17-20

Čtení z knihy Moudrosti.

Bezbožníci řekli: „Číhejme na spravedlivého, podívejme se, zda jsou pravdivá jeho slova, zkusme, jak to s ním skončí. Je-li spravedlivý Božím synem, Bůh se ho ujme a vysvobodí ho z ruky protivníků. Zkoušejme ho soužením a trápením, abychom poznali jeho mírnost a přesvědčili se o jeho trpělivosti. Odsuďme ho k hanebné smrti, zda najde ochranu, jak říká."

2. ČTENÍ - Jak 3, 16-4,3

Čtení z listu svatého apoštola Jakuba.

Milovaní! Kde vládne nevraživost a sobeckost, tam je zmatek a kdejaká špatnost. Moudrost shora je však především čistá, dále pokojná, shovívavá, poddajná, plná milosrdenství a dobrých skutků, ne obojetná ani pokrytecká. Ti, kdo ušilují o pokoj, rozsévají v pokoji semeno, jehož plodem je spravedlnost. Z čeho vznikají války, z čeho boje mezi vámi? Jen z vašich žádostí, které bojují ve vašich údech. Žádáte, ale nemáte; zabíjíte a nenávidíte, a přesto nemůžete dosáhnout ničeho; bojujete a válčíte, ale nic nemáte, protože neprosíte. Prosíte, a nic nedostáváte, protože prosíte špatně: chcete to potom rozplýtvat na své rozkoše.

EVANGELIUM - Mk 9, 30-37

Slova svatého evangelia podle Marka.

Ježíš a jeho učedníci sestoupili z hory a procházeli Galilejí, ale on nechtěl, aby o tom někdo věděl. Poučoval totiž své učedníky a říkal jim: „Syn člověka bude vydán lidem do rukou a zabijí ho, ale za tři dni po své smrti vstane." Oni však té řeči nerozuměli, ale báli se ho zeptat. Potom přišli do Kafarnaa. Když byl v domě, zeptal se jich: „O čem jste cestou rozmlouvali?" Oni mlčeli, protože cestou mezi sebou rozmlouvali o tom, kdo z nich je největší. Ježíš se posadil, zavolal si svých Dvanáct a řekl jim: „Kdo chce být první, ať je ze všech poslední a služebníkem všech." Pak vzal dítě, postavil ho před ně, objal ho a řekl jim: „Kdo přijme jedno z takových dětí kvůli mně, mne přijímá; a kdo mne přijme, nepřijímá mne, ale toho, který mě poslal."

Slavnost Sv. Václava, mučedníka, hlavního patrona českého národa 28.září 2012

1. ČTENÍ - Mdr 6,9-21

Čtení z knihy Moudrosti.

Vládcové, k vám se obracejí má slova, abyste se naučili moudrosti a neklesli. Ti totiž, kdo svatě střeží svaté příkazy, budou uznáni za svaté, ti, kdo jsou o nich poučeni, najdou ospravedlnění. Buďte tedy žádostiví mých slov, mějte po nich touhu, a poučí vás. Moudrost září a nevadne, snadno ji vidí ti, kdo ji milují, dává se nalézt těmi, kdo ji hledají. Předchází ty, kdo po ní touží, a ukazuje se jim první. Neunaví se, kdo k ní časně přichází, najde ji, jak mu sedí u dveří. Myslet totiž na ni je svrchovaná prozíravost, kdo kvůli ní bdí, brzy je bez starosti. Vždyť sama obchází a hledá ty, kdo jsou jí hodni, na cestách se jim ukazuje s přízní a při každé myšlence jim vychází vstříc. Neboť její začátek je zcela upřímná touha poučit se, chtít se poučit je láska k ní, láska k ní je zachovávat její přikázání, dbát o přikázání je zajistit si nesmrtelnost, nesmrtelnost pak dává místo u Boha. A tak touha po moudrosti přivádí ke kralování. Vládcové lidí, když se tedy těšíte z trůnů a žezel, ctěte moudrost, abyste kralovali navěky.

2. ČTENÍ - 1 Petr 1,3-6; 2,21b-24

Čtení z prvního listu svatého apoštola Petra.

Buď veleben Bůh a Otec našeho Pána Ježíše Krista! Protože je tak nesmírně milosrdný, znovu nás zrodil, takže zmrtvýchvstáním Ježíše Krista máme živou naději na dědictví, které nepomine, na

dědictví skvělé a trvalé. Je pro nás připraveno v nebi; protože totiž máte víru, chrání vás Boží moc a vede ke spáse, která se má ukázat nyní v poslední době. A proto budete potom jásat, i když vás musí trápit teď ještě na krátký čas všelijaké zkoušky. Vždyť i Kristus trpěl za vás a zanechal vám tak příklad, abyste šli v jeho šlépějích. 'On nezhřešil a nikdo od něho neslyšel nic neupřímného.' Když mu spílali, on jim to spíláním neoplácel, když trpěl, nevyhrožoval, ale ponechal vše tomu, který soudí spravedlivě. On sám na svém těle vynesl naše hříchy na dřevo kříže, abychom byli mrtví hříchům a žili spravedlivě. Jeho ranami jste uzdraveni.

EVANGELIUM - Mt 16,24-27

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Ježíš řekl svým učedníkům: „Kdo chce jít za mnou, zapři sám sebe, vezmi svůj kříž a následuj mě! Neboť kdo by chtěl svůj život zachránit, ztratí ho, kdo však svůj život pro mne ztratí, nalezne ho. Neboť co prospěje člověku, když získá celý svět, ale ztratí svou duši? Nebo jakou dá člověk náhradu za svou duši? Syn člověka přijde ve slávě svého Otce se svými anděly a tehdy odplatí každému podle jeho jednání."

26.neděle v mezidobí - 30.září 2012

1. ČTENÍ - Num 11, 25-29

Čtení ze čtvrté knihy Mojžíšovy.

Hospodin sestoupil v oblaku a mluvil k Mojžíšovi; vzal z ducha, který spočíval na něm, a dal ho sedmdesáti mužům starcům. Když na nich duch spočinul, dostali se do prorockého vytržení, ale později se to už nestalo. Dva muži z nich zůstali v táboře, jmenovali se Eldad a Medad. I na nich spočinul duch, neboť byli mezi těmi, kdo byli písemně určeni. Nevyšli však do stánku úmluvy a dali se do prorokování v táboře. Tu přiběhl jeden chlapec a oznámil Mojžíšovi: „Eldad a Medad prorokují v táboře." Jozue, syn Nunův, Mojžíšův služebník od mládí, řekl: „Pane můj, Mojžíši, zabraň jim v tom!" Mojžíš mu odpověděl: „To tak žárlíš kvůli mně? Kéž by Hospodin udělal z celého národa proroky, kéž by dal Hospodin spočinout svému duchu na nich!"

2. ČTENÍ - Jak 5, 1-6

Čtení z listu svatého apoštola Jakuba.

Nuže tedy, vy boháči: plačte a naříkejte nad strastmi, které na vás přijdou. Vaše bohaté zásoby hnijí a vaše šatstvo rozežírají moli. Vaše zlato a stříbro rezaví, a ten rez bude svědčit proti vám a stráví vaše tělo jako oheň. Hromadili jste si majetek i v tyto poslední dny. Ale mzda, o kterou jste ošidili sekáče, kteří vám požali pole, ta mzda křičí a křik vašich ženců pronikl k sluchu Pána zástupů. Na zemi jste hýřili a oddávali se rozkoším, krmili jste se i tehdy, když už už nastávala řež. Odsoudili jste spravedlivého a připravili ho o život - a on se vám nebrání.

EVANGELIUM - Mk 9, 38-43.45.47-48

Slova svatého evangelia podle Marka.

Jan řekl Ježíšovi: „Mistře, viděli jsme někoho, jak vyhání zlé duchy v tvém jménu. Bránili jsme mu, protože není tvým učedníkem." Ježíš však řekl: „Nebraňte mu! Přece žádný, kdo ve jménu mém vykoná zázrak, nemůže pak hned o mně mluvit špatně. Kdo není proti nám, je s námi. Kdokoli vám podá číši vody proto, že jste Kristovi, amen, pravím vám: nepřijde o svou odměnu. Kdo by svedl ke hříchu jednoho z těchto nepatrných, kteří věří ve mne, pro toho by bylo lépe, aby mu dali na krk mlýnský kámen a hodili ho do moře. Svádí-li tě tvá ruka, usekni ji! Je pro tebe lépe, abys vešel do života bez ruky, než abys přišel s oběma rukama do pekla, do neuhasitelného ohně. Svádí-li tě tvoje noha, usekni ji! Je pro tebe lépe, abys vešel do života bez nohy, než abys byl s oběma nohama uvržen do pekla. Svádí-li tě tvoje oko, vyloupni ho! Lépe, abys vešel do Božího království jednooký, než abys byl s oběma očima uvržen do pekla, kde jejich červ nehyne a oheň nehasne."

27.neděle v mezidobí - 7.října 2012

1. ČTENÍ - Gen 2, 18-24

Čtení z první knihy Mojžíšovy.

Hospodin Bůh řekl: „Není dobré, že člověk je sám. Udělám mu pomocníka, který by se k němu hodil." Hospodin Bůh uhnětl z hlíny všechnu divokou zvěř a všechno nebeské ptactvo a přivedl je k člověku, aby viděl, jaké jim dá jméno: takové mělo být jejich jméno, jak by všechny živočichy pojmenoval. A člověk dal jméno všem krotkým zvířatům, nebeskému ptactvu a veškeré divoké zvěři, ale pro člověka se nenašel pomocník, který by se k němu hodil. Tu Hospodin Bůh seslal na člověka hluboký spánek, a když usnul, vzal jedno z jeho žeber a to místo uzavřel masem. Hospodin Bůh pak ze žebra, které vzal z člověka, vytvořil ženu a přivedl ji k člověku. Ten zvolal: „To je konečně kost z mých kostí a tělo z mého těla. Bude se nazývat manželkou, neboť z manžela byla vzata." Proto muž opustí otce i matku a přidrží se své ženy a budou jeden člověk.

2. ČTENÍ - Žid 2, 9-11

Čtení z listu Židům.

Bratři! Vidíme, že Ježíš, který byl trochu ponížen pod anděly, protože vytrpěl smrt, je korunován slávou a ctí, aby z milosti Boží za všechny lidi podstoupil smrt. Bylo jistě vhodné, aby ten, pro něhož a skrze něhož je všechno, přivedl do slávy mnoho synů tím, že utrpením zdokonalí původce jejich spásy. Vždyť ten, kdo posvěcuje, i ti, kteří jsou posvěcováni, mají stejný původ. Proto se neostýchá nazývat je svými bratry.

EVANGELIUM - Mk 10, 2-16

Slova svatého evangelia podle Marka.

Přišli farizeové a zeptali se Ježíše, smí-li se muž se ženou rozvést, chtěli ho tím přivést do úzkých. Odpověděl jim: „co vám přikázal Mojžíš?" Řekli: „Mojžíš dovolil vystavit jí rozlukový list a rozvést se." Ježíš jim řekl: „Pro tvrdost vašeho srdce vám napsal tento příkaz! Na začátku při stvoření však Bůh 'učinil lidi jako muže a ženu'. 'Proto opustí muž otce i matku, připojí se ke své ženě, a ti dva budou jeden člověk.' Už tedy nejsou dva, ale jeden. A proto: co Bůh spojil, člověk nerozlučuj!" V domě se ho učedníci ještě jednou na to zeptali. Řekl jim: „Kdo se rozvede se svou ženou a ožení se s jinou, dopouští se vůči ní cizoložství. Rozvede-li se žena se svým mužem a vdá se za jiného, dopouští se cizoložství." Matky přinášely k Ježíšovi děti, aby jim požehnal. Ale učedníci jim to zakazovali. Když to Ježíš viděl, rozmrzelo ho to a řekl jim: „Nechte děti přicházet ke mně, nebraňte jim, neboť takovým patří Boží království. Amen, pravím vám: Kdo nepřijme Boží království jako dítě, vůbec do něho nevejde." Bral je do náručí, kladl na ně ruce a žehnal jim.

ZPRÁVY Z VLASTI

Carolina od 1. do 31.srpna 2012

Politické události

Levicoví senátoři uspěli, zákon o církevních restitucích se vrací do Sněmovny

Senát, v němž má převahu levice, podle očekávání odmítl vládní podobu zákona o majetkovém vyrovnání státu s církvemi. Senátoři zákon zamítli po devítihodinové debatě nabité emocemi ve středu 15. srpna. Proti předloze se vyslovilo 43 ze 77 přítomných senátorů, a tak se v září o zákonu bude opět hlasovat v Poslanecké sněmovně. K přehlasování senátního veta bude vládní koalice potřebovat nejméně 101 hlasů, při červencovém hlasování přitom s návrhem zákona souhlasilo jen 93 poslanců. Premiér Petr Nečas (ODS) se domnívá, že se koalici potřebné hlasy pro přijetí zákona podaří získat: „Koalice má oficiálně sto poslanců, ale jinak má tolik hlasů, kolik je potřeba. Pokud se budou všichni chovat zodpovědně, jsem si jist, že moje vláda prosadí jak zvýšení DPH, tak církevní restituce," uvedl předseda vlády v rozhovoru pro Hospodářské noviny. Ačkoliv má koalice ve Sněmovně oficiálně 100 členů, mezi něž patří poslanci ODS, TOP 09 a platformy vicepremiérky Karoliny Peake LIDEM, pro schválení církevních restitucí bude pravděpodobně hlasovat také Milan Šťovíček z opozičních Věcí Veřejných, Michal Doktor (dříve ODS, nyní nezařazený), restituce podporuje také bývalý ministr školství Josef Dobeš (VV). Zákon o církevních restitucích má církvím umožnit, aby od státu získaly přibližně polovinu svého historického majetku, který jim byl zabrán mezi 25. únorem 1948 a 1.lednem 1990, v hodnotě zhruba 75 miliard korun. Církve by dále měly obdržet finanční náhradu 59 miliard (+inflace) za nemovitosti, které náleží obcím, krajům nebo soukromníkům. Tato částka by měla být vyplácena po dobu 30 let. V roce 2030 by také mělo skončit financování církví ze státního rozpočtu. Tato podoba zákona se však stala terčem kritiky, nejhlasitěji se proti církevnímu vyrovnání ozývají opoziční politici v čele s představiteli ČSSD. Odpůrci zákona nejčastěji argumentují tím, že finanční náhrady jsou nadhodnocené, podle sociálních demokratů až o 54 miliard korun. Opozice zpochybňuje také rozsah vydávaného majetku a varuje před prolomením restituční hranice 25. února 1948. Kritizován je rovněž fakt, že majetek má získat také sedm církví, které v Česku před rokem 1990 neexistovaly. Církevní vyrovnání se velmi rychle přesunulo do roviny politického boje. Pro ČSSD se téma navrácení církevního majetku stalo jedním z pilířů volební kampaně před podzimními krajskými a senátními volbami. Sociální demokraté vyrazili do předvolebního boje s billboardy, které ostře a nevybíravě kritizují právě církevní restituce. Jeden z billboardů například zobrazuje pytel peněz, po němž se natahuje ruka v kněžské sutaně, výjev je doplněn textem: 134 miliard chce ODS, TOP 09 darovat církvím. Tento populistický krok ČSSD vyvolal vlnu nevole nejen ze strany představitelů církví, ale i zástupců vládní koalice. Kardinál Dominik Duka, předseda Federace židovských obcí Jiří Daníček a předseda Ekumenické rady církví Joel Ruml ve společném tiskovém prohlášení na adresu billboardové kampaně uvedli: „Pamětníci mohou potvrdit, že si nezadá s neblahými antisemitskými a antiklerikálními plakáty ´třetí říše´, narudo přetřenými gottwaldovskými ideology." Předseda ČSSD Bohuslav Sobotka uvedl, že kampaň není směřována proti církvím, ale proti způsobu, jakým se má církevní vyrovnání podle vládního návrhu uskutečnit. „Vyzýváme proto představitele církví, aby nesměšovali náboženské svobody s politikou, aby nesměšovali víru s financemi a výší finančního vyrovnání. Podstatou nynější společenské diskuse nejsou náboženské svobody, ale peníze a majetek, které mají být poskytnuty z veřejných zdrojů," uvedl Sobotka ve svém prohlášení.

Senát odmítl zvýšit DPH, Nečas věří, že Sněmovna změnu prosadí

Kromě toho, že Senát na srpnové schůzi zamítl zákon o majetkovém vyrovnání státu s církvemi, neschválil ani tzv. konsolidační balíček s oficiálním názvem „Návrh zákona o změně daňových, pojistných a dalších zákonů v souvislosti se snižováním schodků veřejných rozpočtů". Nejvíce diskutovaným bodem tohoto zákona je zvýšení DPH od roku 2013 o jedno procento, tj. z 20 na 21 procent u základní sazby a ze 14 na 15 procent u sazby snížené. Návrh zákona dále upravuje četné daňové úlevy, mění stropy pojistného a zvyšuje daně dědické, darovací a z převodu nemovitostí z 3 na 4 procenta. Kromě jiného snižuje živnostníkům výdajové paušály a pracující důchodci by měli přijít o zrušení základní slevy na dani z příjmů fyzických osob. Proti návrhu zákona hlasovali nejen senátoři opozičních stran, které mají v Senátu většinu, ale také senátor ODS Jaroslav Kubera. Návrh se nyní vrací do Sněmovny, kde bude vláda potřebovat k jeho prosazení nejméně 101 hlasů. Premiér Nečas už naznačil, že rozhodování o balíčku s vyšší DPH ve Sněmovně je ochoten spojit s hlasováním o vyslovení důvěry vládě. Vládní konsolidační balíček vyvolal v posledních měsících debatu uvnitř ODS. Na jednání poslaneckého klubu ODS proti němu vystupovala řada poslanců. Poslanci ODS sice návrh zákona ve Sněmovně jednomyslně schválili, v rozpravě však poslanec Petr Tluchoř kritizoval. Předseda vlády Petr Nečas reagoval na tuto debatu podrážděně, kdy úvahy o stáhnutí návrhu na zvýšení DPH označil v rozhovoru pro Lidové noviny v pátek 18. srpna za „krok z hranicí politické a ekonomické hlouposti, to už je na hranici politické a ekonomické debility."

Prezidentská kampaň: noví kandidáti na obzoru, Zeman na vzestupu

Souboj o prezidentské křeslo, který se rozhodne začátkem příštího roku, okořenil v letních měsících vstup nových osobností. Táňa Fischerová, herečka, recitátorka a moderátorka, vstoupila na scénu již v půlce červn

řadech, s nimiž budou na podzim usilovat o přízeň televizních diváků. Sérii tiskových konferencí zahájila Nova, která vedle zavedených programových stálic, seriálu Ordinace v růžové zahradě, podvečerní nekonečné ságy Ulice a sitkomu Helena, nabídne nový seriál Gympl, soutěž vaření MasterChef, a obnoví starší pozastavené publicistické pořady Na vlastní oči a Prásk. Televize Prima krátce na to informovala, že chce jít do konfrontace s nováckou Ordinací tím, že ve stejný den nasadí svůj úspěšný seriál Cesty domů. Nový esem v rukávu by měl být zatím nejdražší projekt Primy seriál Obchoďák. Kromě toho také Prima natočila komediální seriál ze školního prostředí Základka s nasazením do pondělních večerů. O víkendech by se měla vysílat další řada castingové reality show Česko a Slovensko má talent. Na páteční večery má Prima připravený nový zábavný pořad Zrcadlo tvého života, který bude uvádět Jiřina Bohdalová. Pro Českou televizi jsou hlavními profilovými pořady podzimní sezóny závěrečné řady úspěšných seriálů Vyprávěj a Zdivočelá země. Novinkou by měl být seriál Ententýky, slibující odlehčený pohled na rodiče a děti současnosti. Kromě toho, že Česká televize opět využije bohatství svých archivů v cyklu Nejlepší Bakaláři a v sestřizích úspěšné zábavné tvorby, chce v oblasti zábavy přinést pátou řadu oblíbené taneční show StarDance a také kultovní pořad v licenci HBO Na stojáka. Žánrovou novinkou bude vědomostní soutěžní pořad „Můžeme dál?“, který otestuje v českých domácnostech znalosti prostředí, v němž lidé žijí. Úspěšně dokončená digitalizace zemského vysílání, která rozšířila možnosti příjmu televizních programů, a vznik nových tematických a specializovaných televizních programů ukrajuje sledovanost hlavním televizním programům TV Nova, TV Prima a ČT1. Přesto se však i nadále k nim obrací největší část českého televizního publika.

Sport

Letní olympijské hry v Londýně: deset medailí pro české sportovce

Na XXX. letních olympijských hrách v Londýně čeští reprezentanti potvrdili naděje, které do nich fanoušci vkládali. Navzdory rozpačitému vstupu do olympijských soutěží se nakonec tuzemští reprezentanti vrátili bohatší o deset cenných kovů. Kromě předem favorizovaných sportovců se na olympiádě vyskytlo i několik příjemných překvapení a příslibů do budoucna. Už po působivém zahajovacím ceremoniálu bylo jasné, že Britové se na olympijské hry do nejmenšího detailu připravili a že půjde skutečně o svátek sportu. Fanoušci českého národního týmu doufali, že to bude také oslava českých reprezentantů. Přestože se do soutěže v prvních dnech zapojilo hned několik žhavých favoritů, úvodní disciplíny tomu nenasvědčovaly. Od Kateřiny Emmons se medaile očekávala takřka povinně. Střelkyně však zaváhala a skončila na čtvrtém místě. Cyklista Roman Kreuziger dojel patnáctý. Tenista Berdych na wimbledonském trávníku vypadl v prvním kole. Loňská wimbledonská vítězka Petra Kvitová skončila ve čtvrtfinále. Ostřílená veteránka na divoké vodě, Štěpánka Hilgertová, bojovala statečně a s neskutečným nasazením, přesto skončila čtvrtá. Střelec Kostelecký zlato neobhájil.

Smůlu prolomil až po čtyřech dnech v peřejích kajakář Vavřinec Hradilek. Po výborné jízdě se dočkal stříbrného úspěchu. V cíli mu držely palce i české tenistky Andrea Hlaváčková a Lucie Hradecká. „Fandila jsem mu přímo na trati. A když jsem ho viděla, taky jsem zatoužila po placce,“ vyjádřila své pocity sympatická tenistka Hlaváčková, která později spolu se svojí partnerkou Hradeckou ve čtyřhře skutečně stříbro vybojovala. Trojici stříbrných reprezentantů doplnil veslař Ondřej Synek. Ten byl sice mnohými dopředu tipován na vítěze, přesto nebyl z konečného umístění zklamaný. „Udělal jsem pro úspěch maximum. Nezbývá mi než se poklonit vítězi a uznat, že Drysdale byl prostě lepší,“ řekl na adresu zlatého Novozélanďana. Synek byl osobně přítomen vítězství své kolegyně Miroslavy Knapkové, když sledoval její jízdu ze břehu na kole. „Jela tak famózně, že už po čtvrtině dvoukilometrové dráhy jsem věděl, kdo to vyhraje,“ ocenil Synek její výkon. Na vodě pak nečekaně urval bronz i český čtyřkajak ve složení Daniel Havel, Lukáš Trefil, Jan Štěrba a Josef Dostál. Čest střelců zachránila až mladá naděje české reprezentace – Adéla Sýkorová. Obsadila třetí místo a byla svým úspěchem nadšená. Totéž se dá říct o bronzové atletce Zuzaně Hejnové. Ta si šetřila síly do finiše a vyplatilo se jí to, když před cílem předběhla Jamajčanku Spencerovou. „Věřila jsem a bojovala až do konce,“ svěřila se Češka, která konečně prolomila prokletí čtvrtých míst z velkých akcí. Dvě zlaté medaile se očekávaly z oštěpařského sektoru. Výtečná Barbora Špotáková nedala soupeřkám šanci a výkonem 69,55 metrů zvítězila s druhým největším předstihem před ostatními závodnicemi v historii her. Po překvapivém výpadku Rusky Abakumové stříbro a bronz nakonec putovaly do Německa. Špotáková bezprostředně po závodu nevyloučila možnost, že napodobí svého trenéra Jana Železného a zaútočí na třetí zlato v roce 2016 v Rio de Janeiru. Smůla se naopak lepila na paty Vítězslavu Veselému. Vítěz kvalifikace na cenný kov nedosáhl a odcházel čtvrtý. Závěr her přinesl dva překvapivé výsledky – v obou případech to byly zlaté medaile. Tu první přidal do české kolekce moderní pětibojař David Svoboda. K medaili měl blízko už před čtyřmi roky v Pekingu, ale tehdy ho zradil kůň v parkúru. Tuto disciplínu tedy obzvlášť před Londýnem trénoval a přineslo to kýžené ovoce. Do závěrečného běhu a střelby nastupoval s vteřinovým náskokem a svému největšímu soupeři z Číny dokázal v Greenwichském parku s přehledem utéct. Druhé zlato přidal těsně před koncem her na horském kole Jaroslav Kulhavý. I u něho se jednalo spíše o překvapení – fanoušci favorizovali především jeho kolegyni z ženského týmu, Kateřinu Nash. Kulhavý, který v loňské sezóně bikerům vládl, měl letos smůlu. Upnul se tedy k olympiádě: „Byl to nejdůležitější závod roku. Buď olympiáda, nebo nic.“ Výsledkem bylo tvrdě zasloužené první místo.

CÍRKEV DOMA A VE SVĚTĚ

V Doupovských horách vzniká nový poutní kostel

V neděli 26. srpna 2012 požehnal pražský arcibiskup kardinál Dominik Duka OP za účasti ministra obrany Alexandra Vondry základní kámen nově vznikajícího poutního kostela sv. Archanděla Michaela na Špičáku v západní části vojenského újezdu Hradiště v Doupovských horách. Základní kámen pochází ze zdiva kostela Nanebevzetí Panny Marie, který stál na horním konci náměstí zaniklého města Doupov. První písemná zmínka o kostelu pochází již z poloviny 14. století. Kostel byl v roce 1953 po vzniku vojenského výcvikového prostoru uzavřen a ponechán svému osudu, torzo budovy bylo definitivně strženo v roce 1973. Iniciátorem projektu na obnovení duchovního místa v této svébytné krajinné oblasti západních Čech se stal „Spolek pro stavbu poutního kostela v Doupovských horách", který vznikl v roce 2011. Kostel svatého Michaela, který je patronem vojáků, výsadkářů a bezpečnostních sil, bude sloužit veřejnosti jako cíl církevních poutí a jako místo určené k vojenským ekumenickým mším. Architektonicky ojedinělá stavba vznikne z darů jednotlivců či institucí podle diplomového projektu architekta Jakuba Tejkla. Kostel je koncipován tak, že se na jeho stavbě může symbolicky podílet každý. Je vymezeno místo a budoucí tvar stěn, avšak těm dávají růst sami lidé. Poutníci přinášejí kameny, píší na ně svá přání nebo prosby, vystoupají po točitém schodišti vzhůru do stěn kostela a uloží ho k ostatním kamenům. Stavba tak může růst i několik generací.

Biskup Lobkowicz na pouti tří národů na Trojmezí u Hrčavy

Počtvrté se poutníci tří sousedních zemí setkali v sobotu 25. srpna 2012 na místě zvaném Trojmezí u Hrčavy. Věřící z Polska, Slovenska a České republiky doprovodili biskupové diecézí, které v tomto hraničním bodě spojuje společná hranice. Poutníci z ostravsko-opavské diecéze se na Trojmezí vypravili společně z Hrčavy od kostela sv. Cyrila a Metoděje s biskupem Františkem Václavem Lobkowiczem v 8.30 hodin. Mše svatá nedaleko společné hranice se konala v 10.00 hodin. Bohoslužbě předsedal slovenský biskup Tomáš Gális a promluvu měl polský biskup Tadeusz Rakoczy z Bialsko Bialej. Po mši svaté následoval kulturní program. Na společné duchovní a kulturní akci se podílela žilinská, ostravsko-opavská diecéze a Bielsko-Żywiecka diecéze ve spolupráci s obcí Čierne, Sdružením obcí Jablunkovska a Gminou Istebna.

V Brně zazněla světová premiéra Pololáníkova „Setkání"

Třídenní oslavy Dne Brna 2012 vyvrcholily na Petrově pontifikální bohoslužbou v neděli 19. srpna 2012, které v katedrále na Petrově předsedal brněnský biskup Vojtěch Cikrle. Při ní za přítomnosti autora zazněla v podání Dómského komorního sboru při ZUŠ se zaměřením na církevní hudbu a Orchestru katedrály sv. Petra a Pavla vedeného Petrem Kolářem světová premiéra orchestrální verze mše „Setkání" Zdeňka Pololáníka.

Zdeněk Pololáník se narodil 25. října 1935. Vystudoval brněnskou konzervatoř ve varhanní třídě prof. Josefa Černockého a skladatele a hobojisty Františka Suchého. Poté v rodném městě absolvoval ještě skladbu na Janáčkově akademii múzických umění v Brně (1957-1961) u profesorů Viléma Petrželky a Theodora Schaefera. Jeho bohatá hudební tvorba zahrnuje kromě skladeb pro koncertní provozování a hudby filmové, televizní a scénické také duchovní hudbu, psanou k praktickým liturgickým účelům. Zdeněk Pololáník je autorem více než 700 hudebních děl, v nichž dominují skladby duchovní psané k praktickým liturgickým účelům i ke koncertnímu provedení (společně s biskupem Josefem Hrdličkou napsal také řadu písní v Kancionálu). Je rovněž autorem více než sto padesáti opusů či čtyř set padesáti děl scénické, televizní i filmové hudby (Lev s bílou hřívou, Člověk proti zkáze, Opera na vinici, Žert, Katapult, Synové a dcery Jakuba skláře apod.), a také baletů.. Po roce 1989 působil jako varhaník v brněnské katedrále sv. Petra a Pavla a založil na JAMU oddělení duchovní hudby. Jeho skladby se stále hrají nejen v pětadvaceti zemích Evropy, ale i v Japonsku, Spojených státech amerických, Rusku, či na novém Zélandu. V roce 2001 byl na Velehradě oceněn Řádem sv. Cyrila a Metoděje, v roce 2007 mu brněnský biskup Vojtěch Cikrle udělil medaili sv. Petra a Pavla. Zdeněk Pololáník žije a tvoří v Ostrovačicích u Brna, kde mu obec udělila Čestné občanství.

Zasedalo Mezinárodní fórum katolické akce

V Rumunském Iasi zasedalo od 22. do 26. srpna 2012 Mezinárodní fórum katolické akce. Již šestého řádného shromáždění fóra se zúčastnili reprezentati 35 zemí ze čtyř kontinentů. Tématem setkání byla církevní a sociální spoluzodpovědnost laiků a role Katolické akce v nové evangelizaci. Benedikt XVI. ve svém poselství adresovaném generálnímu asistentovi fóra připomněl, že konstituce *Lumen Gentium* II. vatikánského koncilu charakterizuje vztahy mezi pastýři a laiky jako „rodinné". Právě tohoto ducha hlubokého společenství, kterým - jak čteme ve Skutcích apoštolských - vynikala prvotní církev, je třeba posilovat, vybízí papež. *„Přivádět k setkání s Kristem, hlásat jeho poselství spásy jazykem a způsobem srozumitelným naší době je velkou výzvou nové evangelizace,"* píše Svatý otec a povzbuzuje členy Katolické akce, aby plně žili svým charismatem, v jehož základu je odhodlání pojímat apoštolské poslání církve v jeho globálnosti. *„V této dějinné fázi pracujte ve světle sociálního učení církve na stále větší „globalizaci solidarity a lásky", abyste rostli spolu s celou církví, ve spoluzodpovědnosti za úkol přinášet lidstvu naději a v odvaze formulovat i náročná očekávání,"* čteme v papežském poselství. Benedikt XVI. povzbuzuje členy Katolické akce k životu inspirovaném odvážným příkladem světců, kteří vzešli z lůna této organizace, k „průzračnému" životnímu stylu formovanému evangeliem a osvěcovanému setkáním s Kristem. Mezinárodní fórum Katolické akce vzniklo před čtvrt stoletím, v roce 1987 u příležitosti Synodu pro laiky a schází se pravidelně ve čtyřletých intervalech.

Podle zpráv České biskupské konference

VÍRA CÍRKVE (9)

Teologická čítanka z textů Josepha Ratzingera - výběr

Bylo křesťanství v dějinách neúčinné?

Oblíbená námitka proti křesťanství zní: Za dva tisíce let nedokázalo ve světě nic změnit. Tedy také nelze od něho nic očekávat. Mělo přece dost času pokusit se o to svými možnostmi; ta je nejvyšší čas sáhnout k jiným prostředkům. Avšak to je už čistě historicky velmi povrchní tvrzení. Od Heinricha Bulla přece pochází výrok, že jemu milejší i ten nejšpatnější křesťanský svět než kterýkoliv nekřesťanský: bez křesťanství by neexistovala péče o tělesně či duševně postižené, vyděděnce, nevyléčitelně nemocné… Jako je život snižován, kde umírání nemá žádnou důstojnost, tak je život znehodnocen, kde se nepřijímá utrpení.

Dnes, kdy vidíme jak se ohlašuje návrat světa bez Krista, může nám při takových tvrzeních, že Kristus svět nezměnil, jen běhat mráz po zádech …

Křesťanská víra změnila svět. Neudělala z něho ráj, v němž by nám už předem byla odňata tíže lidského bytí. To byly zajisté klamné přísliby pokroku, kterým jsme byli koneckonců všichni oslepeni a podle něho jsme měřili křesťanství. Představovali jsme si, že vykoupený svět musí být tak zařízen, že lidské bytí už nebude bolet. Že už vůbec nic nemůže působit bolest.A protože Kristus nevykoupil svět tímto způsobem, nýbrž úplně naopak vložil kříž, proto jsme si převzali, že to nyní uděláme lépe; mysleli jsem si, že s vědou a technikou máme prostředky, abychom to mohli zařídit …

Vykoupení, které nám chce ušetřit lidské bytí a chce je poskytnout pomocí struktur, to nám odnímá lidskost. Je ve své podstatě zničením lidskosti, člověka. Plánování, které ze sebe dělá boha, je zotročení. Tím přicházíme zpět k údajně neplodným 2.000 let: Nelze sčítat roky člověka jako čísla rozpočtu. Lidské bytí začíná vždy znovu. Proto nelze pokrok sčítat: Kdo to chce udělat, musí předtím degradovat člověka na číslo, vzít mu jedinečnost, vzít mu duši. Proto nelze jednou pro vždy vepsat štěstí do lidstva a pak je rozmnožovat jako seznam akcií.

Vývoj a kontinuita církve

Tělo zůstává identické se sebou právě tím, že se v procesu života stává novým. Pro kardinála Newmana byla myšlenka na vývoj vlastním mostem jeho obrácení ke katolické víře. Myslím, že se ve skutečnosti počítá k rozhodujícím základním pojmům, když je to také zde zásluha 2. Vatikánského koncilu, že ji po prvé formuloval ve slavnostním dokumentu učení. Kdo se chce totiž pevně držet jenom doslovného znění Písma nebo církevních Otců, ten vyhání Krista do včerejška. Následkem je pak buď zcela neplodná víra, která nemá co říci dnešku, nebo svémocnost, která přeskakuje dva tisíce let dějin, hází je do odpadkového koše zmetků, a nyní si vymýšlí, jak by vlastně mělo křesťanství vypadat podle Písma a podle Ježíše. Ale co z toho pochází, může být je umělý výrobek našeho vlastního konání, jež nemá žádnou trvalost. Opravdová identita s počátkem je tu, když je zároveň životu kontinuitou a právě jen tak uchovanou.

Evoluční teorie a víra ve stvoření

Víra ve stvoření se ptá po „Že něco existuje" jako takové; jejím problémem je, proč existuje něco a ne nic. Myšlenka vývoje se naproti tomu ptá, proč existují právě tyto věci a ne jiné, odkud nabyly svou vyhraněnost a jak souvisí s jinými útvary. Filozoficky by se řeklo, že vývojová myšlenka leží na fenomenologické úrovni a zabývá se skutečně se vyskytujícími jednotlivými útvary, zatímco víra ve stvoření se pohybuje na ontologické úrovni, ptá se, co je za jednotlivými věcmi, obdivuje sám zázrak bytí a pokouší se uvažovat o záhadném „Jest", které společně vypovídáme o všech vyskytujících se skutečnostech. Dalo by se to také formulovat: Víra ve stvoření se týká rozdílu mezi nicotou a něčím, vývojová teorie mezi něčím a něčím jiným. Stvoření charakterizuje bytí jako celek, jako bytí odjinud, vývoj naproti tomu popisuje vnitřní výstavbu bytí, pátrá po specifickém „Odkud" jednotlivých existujících skutečností.

Modlit se

Náběh k modlitbě nese každý člověk v sobě: V situacích nouze nebo také velké radosti je silné nutkání volat, křičet o pomoc nebo děkovat, právě tam, kde žádný člověk nemůže slyšet a odpovědět. Nedávno jsem kdesi četl, že ruský kosmonaut, který se výslovně označoval za ateistu, vypravoval, že prvnímu letu Američanů na měsíc bez dechu napjatě přihlížel a v rozhodujícím okamžiku se modlil, aby všechno proběhlo dobře. To se zdá být příznačným případem: Někde se v nás uvolní právě tam, kde vlastní moc a dosažitelné lidské pomoci jsou u konce, hlas a je si jistý, že smí volat, i když s tím nepočítáme, a dokonce to popíráme, někde je v nás vědomí tajemné blízkosti, vůči níž je naše duše otevřena u níž můžeme zaklepat. Potřeba sdělit se, jež vystoupí v krajních situacích propastné potřeby a svrchované radosti, přesahuje lidské partnery; chce se rozlít do nesmírné hloubky, chce celé.

Pokračování příště.

Z originálu Der Glaube der Kirche
Přeložil P. Josef Koláček, SJ

Církve a stát: desatero mýtů a fakta

Mnohaletá veřejná diskuse o vyrovnání vztahu mezi církvemi a státem stále více ztrácí svou racionální podstatu, vyhrocuje se a nabývá na emocionálnosti. Fakta jsou stále častěji nahrazována mýty a prostor pro racionální argumentaci se zmenšuje. Pokusme se shrnout neustále opakované mýty a postavme proti nim nezpochybnitelná fakta:

***1. mýtus:* Navrácený majetek v hodnotě 134 miliardy korun je nepřiměřeně vysoký.**

O vyrovnání vztahů mezi církvemi a státem se jedná od poloviny 90. let. Navrácení církevního majetku byl od počátku nezbytnou součástí vyrovnání. Po odmítnutí církevních asignací byl církevní majetek považován za hlavní zdroj financování církví a náboženských společností v situaci, kdy státní rozpočet přestane financovat duchovenské aktivity církve (platy duchovních a příspěvek na provoz ústředí). Na vymezení a ocenění původního církevního majetku spolupracovalo ministerstvo kultury s ministerstvem financí a ministerstvem zemědělství na základě podkladů od církví a náboženských společností. Tyto podklady a metodika ocenění byly v roce 2008 kontrolovány a verifikovány renomovanou mezinárodní poradenskou firmou Ernst & Young. Pokud by se měla hodnota navráceného církevního majetku změnit, je nezbytné kvalifikovaně říci, v čem byla metodika stanovení hodnoty nesprávná, co je třeba změnit a jak nově stanovit hodnotu majetkové podstaty vyrovnání vztahu mezi církvemi a státem.

***2. mýtus:* Majetek určený církevnímu vyrovnání církvím nepatřil.**

Církevní majetek zahrnutý do návrhu vyrovnání představuje pouze majetek církví (farností, diecézí), řádů a náboženských společností registrovaný v pozemkových knihách a zabraný státem po 25. únoru 1948. Je nepochybné, že tento majetek k rozhodnému datu církvím a jejich subjektům nepochybně patřil.

***3. mýtus:* Církve budou vyrovnáním zvýhodněny proti restituentům.**

Na rozdíl od restituentů bude církvím vrácen pouze majetek, který je v držení státu, konkrétně Pozemkového fondu a Lesů České republiky. Bývalý církevní majetek ve vlastnictví obcí, krajů a všech právnických a fyzických osob zůstane nedotčen. Církevní vyrovnání se netýká náhrady za živý a mrtvý inventář, který restituenti obdrželi. Zákon o půdě, podle kterého byla provedena restituce majetku fyzických osob, určoval naturální restituci i v případech, kdy původní majetek nemohl být ze zákonných důvodů vydán. Tomu odpovídalo i „ocenění" majetku, aby náhradní naturální restituce mohla být vůbec uskutečněna. Srovnávání restitucí s církevním vyrovnáním je nemožné z metodických důvodů. Na rozdíl od restituentů nebudou moci církve žádat o náhradu majetku v naturální formě. Namísto toho jim má být vyplacena adekvátní finanční náhrada. Církve tedy nejsou zvýhodněny oproti restituentům, spíše naopak.

***4. mýtus:* Majetek se bude vracet v nejméně vhodném období ekonomické recese.**

Systematická diskuse o církevním vyrovnání byla zahájena vládou Miloše Zemana v letech 1998 - 2002. Ministr kultury tehdejší sociálně demokratické vlády Pavel Dostál ustanovil komisi pro narovnání vztahů mezi církvemi a státem. Hodnota majetkového vyrovnání, s níž se pracovalo v roce 2000, činila 100 miliard korun. Tato suma vloni odpovídala částce 131 mld. Kč v cenách roku 2011. Na konci letošního roku při očekávané roční míře inflace 2,9% by činila 134,556 mld. Kč! Byla by tedy o 556 milionů vyšší než částka, kterou nyní předkládá vláda České republiky! V roce 2008 skončilo 10leté období hospodářské expanze, které bylo vystřídáno obdobím hospodářského poklesu vyvolaného světovou finanční a dluhovou krizí. Po něm přišla hospodářská recese, která nás prozatím sužuje. Makroekonomická predikce Ministerstva financí ČR odhaduje v příštím roce 1% reálný růst s výhledem 1,9% na rok 2014 a 2,7% pro rok 2015. Hospodářské oživení se začíná blížit i k nám. Navíc navrácené zdevastované církevní budovy budou vyžadovat nemalé investice pro jejich záchranu nebo jiné užití. Církevní vyrovnání tak pro naši ekonomiku může představovat významný prorůstový impuls.

***5. mýtus:* Finanční vyrovnání s církvemi destabilizuje náš státní rozpočet.**

V žádném případě. Vždyť dodatečné výdaje ve výši 1,97 mld. Kč ročně představují pouze 0,17% plánovaných rozpočtových výdajů letošního roku. Přestože vyplácení státního příspěvku církvím v rámci církevního vyrovnání skončí za 17 let, tak už v 15. roce vydá státní rozpočet na církve méně než by musel vydat, pokud by k církevnímu vyrovnání nedošlo. Po 30 letech, v roce 2043 zmizí položka církve z výdajů státního rozpočtu. V roce 2055 se vyrovnají celkové náklady na církve a církevní vyrovnání od roku 2013 s rozpočtovými výdaji na církve, pokud by k vyrovnání nedošlo. V roce 2062, 50 let od církevního vy-

rovnání, bude kumulovaná rozpočtová úspora díky jeho přijetí 28,63 mld. Kč v cenách roku 2011 ve srovnání se stavem, že by k vyrovnání nedošlo. Po ukončení splátek finančního vyrovnání v roce 2043 bude rozpočtová úspora následujícího roku zvýšená o daně z církevního majetku, resp. daně z jeho výnosů činit 3,8 mld. Kč a s rostoucími výnosy z církevního majetku by se měla v následujících letech zvyšovat.

***6. mýtus:* Navrácený církevní majetek bude z velké části patřit Vatikánu.**

Oprávněnými osobami pro navrácení majetku budou farnosti, řády, kongregace, diecéze a další instituce registrované v České republice. Tyto právnické osoby budou mít plné dispoziční právo k majetku. Rozhodování o použití výnosů z majetku bude zcela v jejich kompetenci. Schválení Vatikánu podléhá pouze zcizení (prodej) majetku římskokatolické církve, jehož cena převyšuje 1,5 milionu eur. Jedná se o kontrolní mechanismus římskokatolické církve, který má zabránit defraudaci velkých rozměrů. Z tržby za prodaný církevní majetek stejně jako z jeho výnosů se Vatikánu nic neodvádí.

***7. mýtus:* Majetek dostanou preláti na úkor potřebných.**

Církve provozují sociální zařízení, v nichž pečují o zdravotně postižené, staré a opuštěné spoluobčany v nouzi. Provozují charitativní činnost doma i v zahraničí. Zkušenosti ze zemí, kde se taková veřejně prospěšná činnost kontinuálně rozvíjela v době, kdy u nás vládl komunismus, ukazují, že církve v komplexu svých sociálních aktivit nemají alternativu. Například u našich sousedů se církve staly robustním nástrojem pomoci občanům v nouzi, který efektivně doplňuje státní systém sociální péče. Je pravděpodobné, že výnosy z navráceného církevního majetku pomohou zvýšit úroveň sociální a specifické zdravotní péče v naší společnosti.

***8. mýtus:* Církve se stanou bohatými korporacemi s mocenskými ambicemi.**

Církve budou muset během 30 let nahradit roční příjmy ze státního rozpočtu ve výši 1,5 mld. Kč. Nemohou to učinit jiným způsobem než prostřednictvím výnosů z navráceného nemovitého a finančního majetku. S tímto majetkem musí podnikat tak, aby roční výnosy za 30 let dosáhly nejméně 1,5 mld. Kč v současných cenách. Vzhledem ke stavu, struktuře a dislokaci tohoto majetku se jedná o obtížný úkol. Jeho naplňování neumožní církvím využívat navrácený majetek neproduktivně a neefektivně. Ztráty z hospodaření či jiné majetkové újmy by církvím znesnadnily zachování současné úrovně jejich výdajů v budoucnu, zvláště však po roce 2043, kdy skončí vyplácení vyrovnávacího příspěvku. Vyhnout se bolestným výdajovým škrtům či bankrotu, znamená odpovědné a efektivní hospodaření spojené s pečlivým zvažováním navyšování neproduktivních výdajů. Na ně si budou muset církve předem vydělat! Současná situace církví a navrhovaný způsob církevního vyrovnání téměř vylučují jiné použití výnosů z navráceného majetku než pro vlastní provoz a klíčové činnosti, jež zabezpečují církve po celém světě. Navíc je po kvalitní sociální a zdravotní péči, vzdělávání, kultuře a zlepšení stavu většiny církevních architektonických památek v naší zemi dlouhodobě neuspokojená vysoká poptávka, na niž veřejné rozpočtové zdroje už dávno nestačí.

***9. mýtus:* Církve nebudou umět s navráceným majetkem dobře hospodařit.**

Stav majetku k navrácení církvím je ve většině případů takový, že horší už snad být ani nemůže. To je výsledek déle než 60leté státní správy. V době znárodnění byl tento majetek funkční a ve velmi dobrém stavu. Vedle církevních vlastníků se o něj dlouhodobě starali patroni, kteří byli po roce 1948 rovněž vyvlastněni. Budovy k navrácení na sebe často upozorňují svou opuštěností a žalostným stavem. Ruiny, v něž se mnohé budovy přeměnily jsou památníkem nedobrého hospodaření se „všelidovým" majetkem, resp. stále viditelným produktem komunistické a státní majetkové správy. Církve, pokud nebudou moci nemovitosti přímo využívat, je podobně jako jiní soukromí vlastníci pronajmou k produktivním účelům, aby se mohly podílet na ekonomických výnosech z nich.

***10. mýtus:* Církevní restituce jsou nespravedlivé.**

Nejde o restituce. Obsahem pojmu restituce je navrácení do původního stavu. V případě církevního majetku restituci nelze provést, neboť mezi znárodněným majetkem a jeho současným stavem a strukturou je nesrovnatelný rozdíl. 44 % původního majetku je nenávratně ztraceno a 56 % majetku se vrátí ve stavu odlišném, než jak byl církvím bez náhrady zabaven. V původním rozsahu nelze obnovit patronáty zaniklé znárodněním majetku patronů. Legitimnost navrácení církevního majetku se opírá rovněž o rozhodnutí Ústavního soudu ČR. Je zřejmé, že minulé majetkové a hospodářské poměry nelze obnovit v původní podobě. Proto návrh zákona řeší především budoucí vztahy sekulárního demokratického státu a církví. Státu odpadne povinnost financovat duchovenské aktivity církví ze státního rozpočtu. Z daní nevěřících nebudou hrazeny mzdy duchovních, jejich pojištění jako státních zaměstnanců, platy církevních zaměstnanců a další náklady na provoz církví. Rozpočtové prostředky bude možno použít k účelu, s nímž se bude ztotožňovat větší část společnosti. Náklady na duchovenské aktivity budou církve hradit z vlastních zdrojů. Stále kladená otázka „Kdo na koho doplácí?", ztratí v souvislosti s církvemi smysl. Zatímco nekonečné diskuse o církevním majetku naši společnost dlouhá léta rozdělovaly, tak je značně pravděpodobné, že „vyrovnání" spojené s dobrým hospodařením s církevním majetkem nesoucím výnosy, z nichž se budou státu platit daně, umožní církvím zvýšit rozsah a kvalitu poskytované sociální péče, zdravotnictví, vzdělání, kultury a charity. Prospěch z toho budou mít věřící i nevěřící, což nepochybně přispěje k větší společenské harmonii v naší zemi.

Monika Vývodová

Podle zpráv České biskupské konference

Mladí mají větší hodnotu než miliardy z restitucí

Na deset tisíc mladých lidí se v sobotu 18. srpna 2012 sešlo na Pouti rodin ve Žďáře. Pouť byla součástí křesťanského Celostátního setkání mládeže, které vyvrcholilo v neděli dopoledne mší svatou s arcibiskupem Janem Graubnerem. V předchozích dnech navštívil setkání také kardinál Dominik Duka, aby mladé podpořil v jejich víře. Zároveň upozornil na nevyčíslitelnou hodnotu mladých v kontrastu s církevními restitucemi.

Kardinál Duka odsloužil na setkání mladých páteční večerní mši a přednášel také o církvi. Zároveň povzbudil členy přípravného týmu v jejich úsilí organizovat dobrovolně a zadarmo křesťanské akce. *„Mladí, kteří tady jsou, mají větší hodnotu, než ty miliardy, o které se hádají v Parlamentu,"* podotknul k otázce církevních restitucí Duka. *„Církev existuje na našem území také proto, že jsou zde desetitisíce dobrovolníků, kteří denně vyrážejí do práce – varhaníci, kostelníci, uklízečky, řemeslníci... Dělají to zadarmo či za symbolický poplatek,"* doplnil kardinál.

Účastníky setkání pozdravil také papež Benedikt XVI. V dopise adresovaném kardinálu Dominiku Dukovi a podepsaném kardinálem státním sekretářem Tarcisiem Bertonem papež vyjádřil radost z této iniciativy a přání, aby se upevňovalo povědomí duchovních hodnot, které formovaly myšlení, umění i kulturu českého národa.

Mládež a rodiny

Celostátní setkání mládeže ve Žďáře nad Sázavou se konalo od 14. do 19. srpna. V sobotu 18. srpna se ke zhruba šesti tisícům mladých přidaly tři tisíce poutníků, kteří dorazili na každoročně pořádanou Pouť rodin. Připojilo se také téměř tisíc místních. Všichni společně prožili dopolední mši a odpolední program. Ten nabídnul čtrnáct různě náročných poutních tras, na kterých se poutníci mohli ztišit, zastavit, pomodlit či se kulturně obohatit. Pro děti byly připraveny hry, výtvarné tvoření, zpívání v přírodě a divadlo.

„Nejvíc nás zaujalo interaktivní divadlo o životě svatého Ambrože. V každém rohu ambitu poutního kostela na Zelené Hoře stála jedna živá socha, kterou jsme si mohli nějak „spustit" – třeba nafouknutím a prasknutím igelitového sáčku," popisují své dojmy mladí manželé Markéta a Vojtěch Trmačovi. *„Herci byli naprosto profesionální a jejich vystoupení mělo sílu oslovit mladého člověka,"* dodávají Trmačovi. Prošli si také cestu pro manžele, kde si mohli přečíst duchovní slovo o smyslu rodiny od papeže Benedikta XVI. nebo si vyrobit holubičku Ducha svatého. Kromě členů souboru Geisslers Hofcomoedianten, kteří vystupovali na Zelené Hoře, se na tvorbě poutních zastavení podílelo více než 150 autorů.

V otevřeném dopise ze dne 18. srpna se účastníci setkání obrátili na čelní představitele našeho státu s žádostí, aby ve svých rozhodnutích vždy konkrétním způsobem podporovali rodiny, které jsou základními stavebními kameny naší společnosti. Vyzvali je také ke vzájemné toleranci, slušnosti a úctě ke každému lidskému životu.

Mladé ve Žďáře čekal bohatý kulturní program i svědectví o blahoslavené dívce

Na setkání se vystřídalo přes 90 přednášejících a zahrála desítka kapel rozmanitých žánrů – od worshipu, přes rock až po folk a klasickou hudbu. Uvedeny byly také dva autorské muzikály. Témata přednášek a workshopů se různila podle zaměření jednotlivých osobností. *„Nikdy jsem svou víru netajil, vždy jsem ji hlásal veřejně. Když Boha zapřete, nemůžete se pak na sebe ani podívat do zrcadla,"* zdůrazňoval mladým lidem například režisér Jiří Strach ve svém svědectví o tom, jak se žije křesťanům mezi nevěřícími. Ve Žďáře vystoupil také houslový virtuos Josef Špaček. *„Před koncertem se rád modlím, aby to dobře dopadlo a já mohl rozdávat radost svým talentem,"* prozradil účastníkům Špaček.

Jedním z vrcholů setkání byla návštěva rodičů blahoslavené Chiary Luce Badano. Večerní pásmo vzpomínek na dívku, která v osmnácti letech zemřela na rakovinu kostí a roku 2010 byla prohlášena za blahoslavenou, obohatilo svědectví devatenáctileté Marie Slavíkové. Blahoslavená Chiara je jí velmi blízká protože sama zažila podobné utrpení. Během setkání Marie pomáhala jako dobrovolník v tiskovém týmu. *„Maruška nás svou přítomností velice obohatila. Všichni obdivujeme, jak se dokáže vyrovnat se svým zdravotním stavem a přitom rozdávat radost a povzbuzení všem lidem kolem,"* uvádí vedoucí týmu Magdalena Klímová.

Páté křesťanské setkání národního formátu se uskutečnilo po pěti letech. Přípravy trvaly déle než rok a zapojilo se do nich více než 750 dobrovolníků. Setkání pořádala Sekce pro mládež České biskupské konference a Asociace křesťanských sdružení mládeže. Akce se koná jednou za pět let střídavě v Čechách a na Moravě. Do Žďáru se vrátila po deseti letech. Mezitím se roku 2007 konala v jihočeském Táboře – Klokotech.

Celostátní setkání mládeže tvoří součást oslav Světového dne mládeže. Ten se na mezinárodní úrovni slaví jednou za dva až tři roky. Příští rok ho světová církev oslaví na Světových dnech mládeže, které se budou konat ve dnech 22. až 28. července 2013 v brazilském Riu de Janeiru. Setkání se zúčastní také mládež z České republiky.

Lenka Češková

Podle zpráv České biskupské konference

Česká Misie v Chicagu Vás srdečně zve na

VÝROČNÍ PIKNIK

v neděli 9.září 2012

v lesní rezervaci

„NATIONAL GROVE“

Zahrada č.4

27.ulice a Des Plaines Ave. - North Riverside
od 11.00 dopoledne do setmění

v 11.00 dopoledne přímo na pikniku
ČESKÁ MŠE SVATÁ S ČESKÝMI ZPĚVY

K poslechu, zpěvu a tanci hraje:

DJ MIKE po celé odpoledne

a dále vystupuje skupina „BORŮVKY“ a hosté

v 1.30 odpoledne vystoupí taneční skupina dětí z ÚMS

Pro děti bude bohatý program:

Nafukovací hrad na skákání a další hry

Bude připraveno výborné občerstvení:

tradiční bramboráky, langoše, domácí jaternice, teplé uzeniny,
pečivo všeho druhu, dobře chlazené české pivo

Nebude chybět bohatá tombola.

Těšíme se na Vaši návštěvu.

V případě velmi špatného počasí se piknik koná v Klubu České misie
9415 Rochester Ave., Brookfield, IL 60513

Informace: 708 - 255 5117 nebo 708 - 533 1050

Svec & Sons

Funeral Home

Owned and Operated by the Svec Family since 1915

6227 WEST CERMAK ROAD, BERWYN, IL 60402

Private Parking

(708) 484-2050 (773) 242-2027

Zde mluvíme také česky

České rádio v Chicagu

Jerry Jirák

Vás zve k poslechu hudby z naší vlasti

na rádiové stanici 1450 AM

v neděli v 9.00 a.m.

a na Internetu www.wcev 1450.com

a stiskněte tlačítko SURFERS NETWORK

Czech voice of Cleveland

WHKW 1220-AM

Sundays: 3.03 - 5.00 p.m.

Host: Joe Kocab

Listen on the Internet:

www.whkwradio.com (Eastern time)

CZECH CATHOLIC UNION

5349 Dolloff Road
Cleveland, Ohio 44127

Fraternal Life Insurance

Since 1879

1-216-341-0444

Elsie T. Malec, President
Theresa M. Pokorny, Secretary -Treasurer

Chicago Representatives

Loretta Moravecek 1-708-484-3162

Dolores Jacklin 1-630-968-1292

Marik Baken

Funeral Services Ltd.

Barbara Marik Baken
Owner Director

In association with
Conboy's Westchester Funeral Home
10501 West Cermak Road
Westchester, Illinois 60154
Other Funeral Home locations available upon request

Direct Line: 773-910-3400
Chapel: 708-562-5900
e-mail:
marikbaken@sbcglobal.net

Continuing the Marik Family Tradition of Funeral service

Vroucí vzpomínka

Letos 2.září 2012 uplyne již osm let, kdy nás opustil milovaný manžel, otec a dědeček pan

Josef Hrudkaj

narozený v Tuří Remetách na Podkarpatské Rusi.
Jeho popel je uložen na hřbitově
Královny Nebes v Hillside, IL

Mše svatá za něho bude obětována 2.září 2012 v 10.30 dopoledne v kostele České misie v Brookfieldu. Děkujeme všem, kdo si na něho vzpomenou s námi.

S láskou věrně vzpomínají

Anežka Hrudkajová, manželka
syn Tony s rodinou
dcera Anežka s rodinou

Česká Misie v Chicagu
Vás srdečně zve na tradiční

Pouť na Holy Hill

na Svatý Kopeček ve Wisconsinu
v neděli 30.září 2012

odjezd autobusu z Čermák Plaza od McDonald
v 8.00 hod. ráno
v 11.00 hod. dopoledne křížová cesta
potom možnost svaté zpovědi
oběd individuálně v místní kafeterii

ve 2.00 hod. odpoledne
česká mše svatá v dolním kostele
a po ní pobožnost v kapli Panny Marie

Cena autobusového zájezdu: $ 30.00
Bližší informace a přihlášky:

Mons. Dušan Hladík -Telefon (708) 255 5117
Blanka Příkazská -Telefon (708) 484 5950
Božena Tomečková -Telefon (708) 354 3618

Vděčná vzpomínka

30.září 2012 uplyne jedenáct let od chvíle, kdy byl Pánem života a smrti povolán na věčnost náš milovaný manžel, tatínek, bratr, strýc a přítel, pan

Julius Maňkoš

Narodil se 12.srpna 1933 v Kapušanech u Prešova na Slovensku a pocházel z pěti dětí. Hluboce věřící rodiče mu vštípili do srdce víru v Boha a lásku k lidem, které jej provázely po celý život. Po okupaci Československa Sovětskou armádou v roce 1968 odešel se svou rodinou za svobodou do USA. Zde prošel mnoha zaměstnáními a jako starostlivý otec se pečlivě staral o svou manželku a tři syny. Mimo to byl aktivní v mnoha krajanských organizacích. Celý život byl poznamenán hlubokou vírou v Boha a vroucí láskou k Panně Marii. V naší krajanské komunitě v kostele Panny Marie Svatohorské v Ciceru po dlouhá léta konal službu lektora a kostelníka. Jeho tělo nyní odpočívá v milované rodné zemi na Slovensku v Prešově.

Mše svatá za spásu jeho duše bude obětována v sobotu 29.září 2012 v 6.30 večer v kostele České misie v Brookfieldu.

Děkujeme všem, kdo si na našeho milovaného manžela, tatínka a bratra spolu s námi vzpomenou v modlitbě

Mária Maňkošová, manželka
Ján, Juraj a Nik, synové
Františka Zacharová a Mária Wachutová, sestry
Ladislav Maňkoš, bratr

Kdo znal

Jiřího Roubala ?

Historik Petr Roubal (nar. 1975 v Praze)
by se rád dozvěděl jakékoliv informace
o osudech svého prastrýce

Jiřího Roubala
narozeného 6. 6.1922 v Lounech,

který zemřel pravděpodobně 17.2.1985 v Hillside, IL.
Zejména usiluje o získání kontaktů
na jeho přátele a případné příbuzné.

Kontaktní údaje:

Petr Roubal
Sládkova 7,
170 00 Praha 7
email: roubal@usd.cas.cz
tel. 00420 732 652 499

Úmrtní oznámení

S bolestí v srdci, avšak s vírou a naději na shledání v Božím království na věčnosti oznamujeme všem přátelům a známým, že byl z pozemského života odvolán náš milovaný manžel, tatínek a dědeček pan

Rudolf Boleslav

Narodil se 29. března 1924 v rodině řídícího učitele v Křižanovicích na Moravě.
Ihned po komunistickém převratu v roce 1948 odešel za hranice, kde se účinně zapojil jako agent do protikomunistického odboje.
V roce 1950 odešel do USA, kde též založil rodinu a se svou manželkou Andělou vychovali dva syny Rudolfa a George.
Po celý život byl věrný svému moravskému původu, měl rád rodnou zem, její kuturu a písně, které rád zpíval i v pěveckých sborech. Byl člověkem společenským, neustále obklopen řadou přátel, s nimiž často diskutoval.
Jako dobrý katolík byl aktivním členem České misie a pravidelným účastníkem českých bohoslužeb.
Zemřel v nemocnici nad ránem 10. srpna 2012 opakovaně posilován svátostmi nemocných, obklopen láskou své rodiny, s posledním výdechem v rukou milované manželky a syna George.
Rozloučili jsme se s ním v kostele České misie 13. srpna.
Pohřeb vypravil pohřební ústav Švec a Synové z Brewynu.
Potom byly jeho tělesné pozůstatky zpopelněny a urna bude uložena v rodné zemi.

Děkujeme všem, kdo jste se s ním přišli na poseldní cestě rozloučit a pomodlili se za spásu jeho duše. Děkujeme všem za osobní i písemné projevy soustrasti.

Angela Boleslavová, manželka
Rudolf Boleslav, syn s manželkou Sharon
a vnuci Garrett a Brent
George Boleslav, syn

In Memoriam

Oznamujeme všem našim členům, příznivcům a celé československé veřejnosti, že zemřel jeden ze zakládajících členů Sdružení československých exulantů v Chicagu a bývalý jednatel této organizace pan

Rudolf Boleslav

Narodil se 29. března 1924 v Křižanovicích na Moravě.
Po komunistickém puči v únoru 1948 byl komunisty vyloučen z Vysoké školy zemědělské v Brně. Do exilu v Západním Německu odešel v dubnu 1948. Tam se ihned zapojil do rozvědky, která pracovala pro americkou výzvědnou službu. Několikrát přechází hranice zpět do Československa. Za odměnu dostává stipendium na americké univerzitě a v roce 1950 odchází do USA.
Po dokončení studijí pracoval 30 let pro firmu Continental Can.
Potom se věnoval svým nemovitostem.
Byl jedním z těch, kteří nejen slovy, ale i skutky přispěli ke konečné porážce komunizmu v Československu.
Zemřel 10. srpna 2012 v nemocnici Loyola v Maywood na předměstí Chicaga po krátké nemoci.

Budiž čest jeho světlé památce!

Pozůstalé manželce Anděle,
synu Rudolfovi a jeho rodině
a synu Georgovi
vyslovujeme hlubokou soustrast.

Sdružení československých exulantů v Chicagu

73.
MORAVSKÝ DEN

Polky
Valčíky
Moderní

Vystupují
skupiny
Dospělých
a Dětí

Neděle 23. Září 2012

Mše Svatá - 10:00 dopoledne Program - 2:00 odpoledne

Na adrese: Lithuanian World Center
14911 127th Street, LEMONT, IL. 60439
Dar $20.00 na osobu.

Festival **MORAVSKÝ DEN** bude zahájen taneční zábavou v
Sobotu 22. Září
Začátek 8:00 večer
Hraje Kapela Vysočinka
Dar $15.00
Pro více informací navštivte naše webové stránky:
www.UnitedMoravianSocieties.org

Lužický student Jurij Stranc

Sucipiat Dominus sacrificium de manibus tuis...
Kéž přijme Pán oběť z tvých rukou...

29. června Léta Páně 1611

„Domine, averte oculos meos!" (Pane, ochraň mé oči!)

„Ne videant vanitatem!" (Aby neviděly zlo!) - zahřměla odpověď z mnoha mladých studentských plic. Chovanci jezuitské koleje v Jindřichově Hradci oslavili svátek Knížat apoštolských okázalými službami Božími, posilnili se svátečnějším obědem a nyní spěchají na vycházku.

U vrat výstavné budovy tvoří se hloučky, které se rozbíhají do krásného červnového dne stejně jako sluneční paprsky. Skupinka, kterou vede zkušený prefekt Jurij Stranc, pocházející z daleké slovanské Lužice, se nemusí dlouho rozmýšlet. Dávno už mají promyšlený cíl! Svižným krokem proběhnou městem a nechávají se vést čistými proudy řeky Nežárky.

Výstavné město s věžemi chrámů, s charakteristickým zámkem a zrcadlovou plochou rybníku Vajgaru, pozvolna mizí z dohledu a hoši slevují z tempa a plnými doušky čerstvého vzduchu občerstvují své plíce... Prázdniny se přibližují. Jestlipak se dostanou domů? Cesty jsou nebezpečné a počátkem roku jimi přeběhly zběsilé hordy žoldáků pasovských. Neradostné zprávy přicházely z Prahy... Pasovská nájemná vojska ctižádostivého Leopolda, který opanovával majetky biskupství a bezmezně toužil po českém trůnu, jehož povolal císař Ruđolf, aby přinutil k odstoupení jeho nástupce (nyní už krále) Matyáše, špatně se uvedla nekázní, řáděním i krutostmi. Lid byl rozechvěn i popuzen a v domnění, že panství nad protestanty se chopí katolíci, zaútočili na chrámy a kláštery. Mnoho památek bylo zničeno a řeholníků zamordováno... Nejsmutnější bilanci měli u Panny Marie Sněžné v Praze: dvanáct františkánských bratří ubito...

Smutné řeči vedli mezi sebou na procházce studenti daleko široko věhlasné koleje jindřichohradecké. Jurij Stranc, rhetor - žák šesté a nejvyšší třídy - usměrňoval bouřlivé nápady mladších kolegů...

„Ne, milí hoši, - majestáty, výnosy, tlak i protitlak, nemohou zjednat klidu. Všichni musí jednou uznat .- a měli by už nyní - že to může učinit jen naprostá svoboda svědomí, která má podmiňovat všechno jednání, která má být všemi respektována, Svědomí jedině bude měřítkem, podle kterého bude Pán každého soudit. Ach, já vím dobře, jak nebezpečná jsou jakákoliv řešení, která chtějí ovlivnit svědomí úřední cestou... Víte, že u nás v Lužici je nás katolíků menšina, nepatrná menšina? A lid byl a je u nás tak upřímný a věrný... A vinu na jeho ponížení náboženském, které jde ruku v ruce s tlakem národním, nese nešťastná zásada sněmu Augšpurského z roku 1555?

„Jaká, pane prefekte, je ta zásada?" - přerušil tak vážné úvahy malý kučeravý gramatik, žák třetí třídy.

„Copak ty to, Jeníku, nevíš? I zde u vás v Čechách přece platí „Cuius regio, illius religio" (Koho vláda, toho náboženství.). Ona je tím ovocem jednání v Augšpurku. Je pravda, že mé rodné vesnici a ještě dalším farnostem směrem na východ k Budyšínu zabezpečila věrnost Církvi Kristově, protože našim patronem jsou ctihodné cisterciačky z Marijneje Hwězdy a budyšínská kapitula... Ale jak je to málo! Německá šlechta drží Lužici vesměs celou majetkovým právem a jím udržuje tedy i náboženské vyznání poddaných a – a současně tlačí i na národní povědomí. Ach, jak rád bych brzo, kdy je toho tolik potřeba, působil u nás mezi krajany..."

„A to se nemohou ozvat? To se neodváží rebelie? - dorážel jiný z gymnasistů.

„I ano. Ale kdo je povede, má-li vrchnost i životy ve svých rukách? Jednota přesvědčení a současně strach z bezživotí - to lze jen velmi těžko sloučit.A přece vzpomínám, že marně se snažil patron jedné farnosti na budyšínsku (Radwor) vnutit svou víru. Rázně se lid proti tomu ohradil a dosazované luterské duchovní dosud nepřijímá..."

„Vidíš, bratře," ozval se v hloučku jeden starší - „to je opravdu podobně jako u nás v Čechách... Augšpurská zásada měla být původně bičem na katolíky, avšak když se jí zmocnila vrchnost katolická a vzala ten bič za opačný konec, nastal pro násilí pokřik zase v Izraeli. Vždyť víš dobře, jak často nekatolíci spílají jen našemu pánu na Jindřichově Hradci panu Vilému Slavatovi... Vím, mají mu za zlé, že z víry bratrské pětadvacetiletý přestoupil do katolické církve. A určitě ne ze zištných důvodů - jak mu zazlívají! Vždyť ke katolictví nepřislušela ani u nás většina pánů, nýbrž spíše naopak. Příčinou zaujetí proti němu je hlavně jeho náboženská opravdovost."

„Je tomu tak. Pán Vilém je opravdový. Ví v čem spočívá skutečná reformace! Reformuje sebe, své mravy uvádí v soulad s příkazy Božími a ne jako mnozí mění víru, aby ospravedlnili své chyby a někteří přikryli i své neřesti!

„V tom i já, Jurjo, ti musím dát za pravdu. Tady budou kořeny té neústupnosti, s jakou hájil práva Církve, když se sešel v Praze před dvěma léty sněm a naléhal na císaře, aby potvrdil náboženskou svobodu nekatolíků. Pozdě pak poznal Rudolf II. jak byl poražen, zbytečně volal, pak už k pomoci ty proklaté pasovské žoldnéře. Stejně jen pro ně a pro všechny neuvážené podniky musel podpisovat abdikační listinu a uvolnit své místo novému králi Matyáši!

„Bojím se, hoši, jen toho, aby všechny tyto kroky nebyly opravdu jen triumfem českých nekatolíků. Věřte mi, že ony mohou i ne - bezpečně otevřít do českých zemí cestu i novým náboženským vlivům z Německá... Mohou se stá i příležitostí k novým násilnostem. Ostatně v Praze už i německý nekatolický chrám je otevřen! Mám strach z možného střetnutí..."

Dávno už zapomněla skupina studentů na posilující smysl vycházky. Z hovoru tak vážného, jak vážná byla doba, cesta podél řeky utíkala aniž si chlapci dopřáli pohledu do krás přírody, jímž by se pokochali a zotavili z vážného studijního vypětí. Chodníček se pozvolna začínal stáčet směrem východním a v dálce mile kynul lesík svým chladivým stínem a zval poutníky k odpočinku. Na okrají řídkého porostu se objevil štít malého statku a přitahoval svou bělostí.

Vlídná samota vynutila úsměv na tváři lužického studenta. Jako by mu po ruchu města zavoněl a pozdrav poslal jeho rodný kraj. Kolik takových stavení vídával cestou, když z rodných Njebjelčic běhával uctít Matku Boží v poutním Růženci.

Ale brzo úsměv na tváři tuhl a pozvolna mizel. Blížící se statek nebyl jen budova - to

byli i lidé. Nevyhlíželi zrovna přívětivě a jejich gestikulace nesvědčila o projevech sympatií a přátelství. A prvá jízlivá slova prozradila luterány,

„Podívejme se na ty jezuitské mládenečky! Kampak, panáčkové? Jdete nám snad kázat svou papeženskou víru? Vraťte se domů, s námi byste neměli moc lehkou práci…"

„I jen mlčte, dejte nám pokoj a nechejte nás projiti!" - ohradil se nejstatečnější ze studentů, prefekt Stranc.

„Ale, ale - jen si nemysli, že nám budeš, chlapče, poroučet! I my máme už nějaká práva! Nejste jen vy, katolíci, pány v zemi!"

„Právo, povinnost ctít a milovat Boha i bližního máme všichni! Prokazovat čest Jemu a Jeho dětem - to musí každý!"

„A podívejme se: on nás přece jen bude poučovat! Hrdinové papeženští - i s tím panem Vilémem z Hradce! Všichni by chtěli moudrost rozdávat jako by jí měli nazbyt! Pan Vilém, kterého všichni zbožňujete… Chováme v dobré paměti jeho odpadlictví od víry bratří! A ještě má odvahu i urážet. Hostil loni, hostil naše předáky, když přivezli na Karlštejn skříňku s Majestátem Rudolfovým - ale jak? Prý je pátek a sobota - a tak dostali s katolíky jen ryby a postní stravu… Od kdy musí zachovávat nekatolíci předpisy papeženské církve? Co? A jak se zachází přímo s námi? Darmo mluvit! - A přece dnes mluvíme! Nemáme hlavy studované, ale ruce udřené. A těmi budeme, hradecká princátka, s vámi hovořit…!"

Než sedlák skončil svou vyčítavou řeč, snad nejdelší v životě, jeho přátelé se rozběhli k chlapcům.

Hoši nečekali a zmizeli - až na malého kudrnáče z gramatiky. Nestačily mu krátké nohy… A bylo pozdě. Marně se snaží vyškubnout. Zbytečně kope nohama kolem sebe - hněv útočníků se tím jen podněcuje a tvrdé rány silných pěstí začínají dopadat na bledé tělo malého studentíka.

„Že se nestydíte - dva dospělí a bijí malého chlapce! Okamžitě jej pusťte!" – zaburácel jako hrom prefekt. Řeč se míjí účinkem, místo slova musí rovněž hovořit čin! Skočí mezi osmahlé muže a násilím je odtrhává od téměř ještě dítěte. Ví, co bud následovat v zápětí? Ví - neví, vše je mu jedno. Musí pomoci nespravedlivě napadenému…

Stalo se… malý Jeník peláší, jen se za ním práší. Ale - co pan prefekt - co rhetor Jurij Stranc? Zloba se obrátila a vyústila vůči němu. Jako kovářská kladiva dopadají mozolnaté ruce nyní na jeho tělo. A mladý muž, plný zdravé síly se brání jako lev. Jak dlouho? Než dopadne prudká rána do hlavy… A pak už se mu jen tmí před očima a klesá…

Těžce ten černový večer se z mdloby probírá nadaný student, chlouba ústavu, naděje snad Societatis Iesu (Tovaryšstva Ježíšova), naděje národa, který miloval, s kterým se těšil i truchlil. Dávno je už nazpět v koleji, ale snad ani dobře nevnímá. Jen jako v mlze zahlédne pár postav, ale obličeje nerozeznává. Černé taláry přítomných jen mimoděk připomenou přítomnost kněží.

Patres jesuitae tázavě hledí na fratera infirmatoria. Je zkušený. Býval kdysi felčarem u vojska, jeho diagnosy bývají přesné. A bratr ještě jednou dlouze pohlíží do hasnoucích oči, dotýká se rozpáleného čela. Zrychlený dech vnímají všichni - ne, není opravdu pochyb, že potřebuje Lékaře Nejvyššího. Infirmář pokyne P. rektorovi, který tiše odkvapí, aby se za chvíli vrátil, zatímco ostatní poklekají k soustředěné modlitbě..

A pohled umírajícího se přece poněkud rozjasňuje, netušené obzory se mu otvírají.

„Accipe, frater, Viatikum…" (Přijmi, bratře, pokrm na cestu…)

„Per istam sanctam unctionem idulgeat tibi Dominus, quidquid deliquisti…" (Skrze toto svaté pomazání ať ti Pán odpustí, čím ses provinil…)

K ústům se přibližuje obrys kříže v ruce rektorově. Rozjasnilo se v mysli toho, který se loučí, šeptají snad rty neslyšitelně „Pane, odpusť jim, neboť nevědí, co činí?" - Za malou chvíli snad i sluch se probudí, vždyť slyší uprostřed štkaní těch nejbližších, jak někdo jasně pronáší „Proficiscere, animam christianam…" (Provázej duši křesťanskou…)

Po druhé se mu zatmělo v hlavě. Jakým blahem, jakým štěstím tentokráte! Duše jeho, posvěcena, posilněna přítomností Spasitelovou se vydává na pouť. Na pouť k Otci, domů…

Jak se těšil domů na prázdniny, tolik toužil obejmout otce a matku. Nyní je vidí živě před sebou. A vidí dokonce i sebe jak důstojně kráčí před nimi… Jaký je maličký! Kam jdou? Z dřevěného kostelíku sv. Martina nad nebjelčickou návsí zaznívá zvonek. Ach, vždyť je přece neděle v Serbach – a on bude ministrovat! Tolik má tu službu rád a nic více si nepřeje než jednou Kristu, aspoň jednou mu sloužit u oltáře přímo a bezprostředně… Tatínek s maminkou se ještě vítají s příbuznými a on odbíhá se připravit…

Bohoslužba začíná. Bože, je to někde krásnější než u nás? Snad už jenom v nebi. Kěrluše, duchovní píseň, nezní jen z úst, ale jsou zpívány srdcem a duší. Slunce slabounce prozařuje malými okénky, dary země byly obětovány, kněz si myje ruce a tiše se modlí „Lavabo inter innocentes manus meas…" (Smyj nepravosti z mých rukou…) Malý Jurij skládá šáteček a rychle jako myška pospíchá do středu oltáře..

Jak opravdu blaze je rhetoru Strancovi v duši… Zaujatě sleduje výjevy svého mládí jak se mu odehrávají v mysli. Nyní však zpozorní. Věnoval se jen ministrantkovi – kdo však je ten kněz, který obětuje Mši sv.? Tolik se jich v poslední době vystřídalo…

Už se duchovní obrací… Pro pána - je to možné - poznává sebe!. Ano, sebe! To on, opravdu on přináší svatou oběť… Díky Tobě, Pane náš svatý, díky…

Modlící u lůžka se zarazili. Prudký dech umírajícího se stává víc a více nepravidelným. „Tiše," klade prst na ústa infirmarius, „tuším chce něco říci!"

A opravdu, ústa studentova ve otvírají a trhaně, sotva slyšitelně, je slyšet slova:

„Orate, fratres, ut meum ac vestrum sacrificium acceptabile fiat apud Deum Patrem omni-poten- t e m…" (Modlete se, bratři, aby se má i vaše oběť zalíbila Bohu Otci všemohoucímu…)

Poslední prudký výdech - a duše z domova časného, pozemského se odebrala do domova věčného..

Slavně byl pohřben Jurij Stranc v chrámu sv. Jana, přísně trestal Vilém Slavata s chotí Lucií vrahy - sedláky z blízkého Rodvínova. Vrazi byli pověšeni, ostatní sedláci nepřímo zúčastnění po tři neděle stáli v poutech před chrámem se svící v ruce. Život nadanému mládenci nikdo nevrátil. A mohl to být Ticinus před Ticinem, *(lužický jezuita, filolog a historik 17.stol.)* Světlik před Světlikem *(kanovník v Budyšíně, filolog, překladatel Písma svatého, autor latinsko-srbského slovníku 18.stol.)*…

Kdo si dnes vzpomene u železničního přejezdu před Jindřichovým Hradcem nedalekého statečku Kanclova na velkou tragedii? Je úplně zapomenuta… Úplně? Není možná i jeden z jejich výsledků přijetí deklarace o náboženské svobodě na II. Vatikánském koncilu? Není jejím výsledkem třeba i nová ekumenická praxe ve světě i v Lužici?

Mons. Josef Šindar
Česká republika

Václav Jiří Vostřez

Nestor národního exilu devadesátníkem

Nestor národního exilu Václav Jiří Vostřez je exulantem od samého začátku. Dožije se devadesáti let 26. září 2012 a zaslouží si nejupřímnější gratulaci. Náš jubilant se výrazně podílí ve všech nuancích. V životě plném, vzorné usilovné práce hrál pro exil jedinečnou sjednocující úlohu, neboť exil je svou povahou celá škála odlišných činností a zájmů.

Na některé svoje první zásadní kroky v Kanadě vzpomenul ve svém pravidelně vymezeném čase při mši Svaté o krajanské jubilejní 60. Pouti do Svatyně kanadských mučedníků v Midlandu, Ontario: "Jak se chystala tato naše první pouť, už v Kanadě přebýval nějaký nějaký čas Otec J. Dostál, S.J., který původně jel přes Kanadu na svoji plánovanou misijní práci do Číny. V Kanadě měl dostat poslední instrukce a pak pokračovat dál. Jeho misie musela být na poslední chvíli odvolána kvůli nástupu komunismu v Číně. Zpátky do Československa, kde mezitím rovněž převládl komunismus nechtěl. Tak se stal Otec Dostál naším duchovním rádcem poutí nejen do Midlandu ale i Chathamu a jinde v Kanadě a Americe..."

Jak se to stalo?

Zatímco mírumilovnost národů Československa je ve světě všeobecně známa, zradou určitého malého procenta domácích zaprodanců, našim národům byl ale vnucen dlouhodobý zápas s mezinárodním komunismem. Po válce, se boj nemohl účinně vést doma, kvůli nesmírné, přesile nepřítele, který získal mezi sobě podobnými mnoho poskoků a to včetně období již dávno před převratem 1948.

V zahraničí by bývalo mohlo být pole vyrovnanější a exil to brzy poznal. Jenže jednotlivci a skupiny, kteří se společně podíleli na samotném nástupu komunismu, mimo jiné i ve vládě a v parlamentě, své postoje v zahraničí nezměnili. I když s komunisty ve vládě a v parlamentu ve válce a po válce všude, byť i třeba nechtěně, spolupracovali, po převratu se báli spadnout komunistům do chřtánu. V jejich pojetí se komunisté stali jejich nepřáteli z ničeho nic a jako bývalí spolupracovníci sami se najednou cítili komunismem ohroženi. Připadá to jako nehorázná výmluva, neboť teroristická povaha komunismu byla tehdy všude v Evropě všeobecně známa již od jeho začátku v roce 1910 v Portugalsku, v roce 1917 v Rusku a 1936 ve Španělsku.

Zjevné, zdánlivě nepochopitelné, nadbíhání socialistických stran, národně socialistické a do značné míry také sociálně demokratické a jejich představitelů v Národní frontě, komunistům, zvlástě v období před převratem v únoru 1948, ve svých důsledcích nejen vyřadilo i později mnohé nekomunisty ze socialistických stran v zahraničí od zaujmutí neodvislých postojů. Ve většině zůstali názorově nezměněni bez ohledu na převrat. V cizině to částečně mohlo být z existenčních důvodů. Po vlastní prohře, a potažmo také celého národa, s komunisty, měli aspoň uznat svoji neblahou roli s obrovskými morálními a hospodářskými následky pro národ, a dále se neangažovat. Soudnost jim však scházela. Jak také by někdo, kdo zavedl teror mohl z něj někoho vyvést i kdyby chtěl?

Až na výjimky, váleční a poválečni ministři a poslanci, kteří chtěli do veřejných záležitostí mluvit později v zahraničí, svůj vztah k národu a k představitelům občanských stran ani po komunistickém převratu neopravili. Na druhé straně však, někteří činitelé občanských stran, byť po válce dočasně třeba poslanci poválečného parlamentu, nepřestali být demokraty (na př. Eduard Fusek, za první republiky poslanec za Živnostenskou stranu), a poznali odkud vítr vane hned v prvním jednání v zahraničí.

Nicméně kořeny nejapných zahraničních postojů relativně významných bývalých členů poválečné vlády a poválečného parlamentu za socialistické strany sahají mnohdy několik desetiletí do minulosti. V jednotlivých případech až před vznik Československé republiky.

To, co se ve svých důsledcích ukázalo jako kolosální zrada národních zájmů ze strany socialistických stran, muselo být napraveno anebo alespoň vyváženo postojem občanských (tedy nesocialistických) stran. Vostřez se angažoval v Republikánské (agrární) straně v exilu obnovené již na památném Svatováclavském sjezdu v Paříži v roce 1948. Obě další občanské, strany, Živnostenská a Národně demokratická se podobně obnovily v

v exilu a tvořily pevný jednotný blok v duchu dřívější spolupráce v předválečném parlamentu, kde dohromady měly většinu.

V roce 1950 se tak Vostřez v této konstelaci podílel na vzniku Československého Národního Sdružení v Kanadě. Bylo to zhruba v době, kdy se v Chicagu založilo Sdružení Exulantů. Společně a později ještě s ostatními vytvořily Jednotu. Pak to byly porady, sjezdy, přednášky a organizace všech druhů exilových akcí ve kterých hrál Vostřez významnou roli.

Kulturně politický význam měla jeho práce v Československém Orlu, kde byl také dlouhodobým význačným činovníkem. V severoamerické organizaci Rytířů Kolumbových je také více než půl století a nejenže byl často vedoucím místní organizace, zastupoval ji také na úrovni světadílu, podobně jako v katolickém řádu Alhambra.

Není tedy divu, že měl také dostat režimní státní vyznamenání České republiky po roce 1989. Odmítl ale předem jakékoli státní vyznamenání, s poukazem na neochotu popřevratových režimů rehabilitovat národního mučedníka Rudolfa Berana, posledního předsedu Republikánské strany, nejsilnější předválečné strany, jenž zemřel v komunistickém vězení, když již dříve byl podobně vězněn nacisty. Vostřezův morální profil tedy zůstal čistý, bezúhonný. Jaký to představitel exilu!

V emigraci po roce 1948 se tak projevuje pokračování národních hodnot přirozeně zásadním rozlišením. Na jedné straně odmítáním teroru ve všech formách, potažmo jako skutečný národní exil. Na druhé straně jednotlivci nebo skupiny, které si jej nezaslouženě snažily přisvojit. Ať již spoluúčastí na komunistickém terorismu v minulosti, užíváním teroristických metod a jejich odnoží sami, vlastním zapojením dříve nebo později účastí na teroristické činnosti ostatních.

Jinými slovy, exil se mohl buď projevovat nenásilnými demokratickými metodami nebo si mohli rádoby protagonisté pomáhat nedemokratickými a násilnými formami. To druhé ale zůstalo národnímu exilu vždy nepřijatelné a tak musel vynaložil nadměrné úsilí k zachování původního poslání a morální bezúhonnosti. Díky dostatečné trpělivosti, volbou účinné metodiky a dostatečné vytrvalosti se to ale beze zbytku zdařilo.

Národní exil však mohl být daleko úspěšnější nebýt uměle vyvolávaných rozbrojů z venku, t.j mimo jeho kontrolu, jež však nikdy neustaly. Nakonec ale přece jen vykonal dost k tomu, aby ukázal pravý stav národního svědomí, i úchylek od národního charakteru u protivníka, jež měl být pomocníkem. V práci Václava Jiřího Vostřeze a zde nejmenovaných dalších se národní exil dočkal lidského zadostiučinění. To je zásluha ve kterou na svém začátku, i po dlouhá další léta, nemohl než doufat.

Na začátku osmdesátých let vedl Vostřez ve stejném duchu výroční poutě k Panně Marii v Exilu do zahrady benediktinského kláštera v Lisle, Illinois, poblíž Chicaga a při nich pořádal Symposia Národní obrody. To bylo v době nejhorší morální a intelektuální devastace ve vlasti. Zároveň to byla doba horečného ruchu v mezinárodních kruzích naznačujících blížící se konec komunismu sovětského typu. V tomto stavu zmatku a falešných proroků, bylo třeba ujistit veřejnost o správném směru a neochvějnosti národního exilu v podpoře národních snah.

Po převratu 1989 byl Vostřez hlavní silou rychlého umístění právě této sochy Panny Marie v Exilu do Prahy, jmenovitě do zahrady premonstrátského kláštera na Strahově. Bez jeho námahy by mohla být socha ještě dnes v Lisle, jak si mnozí představovali ze strachu před novým režimem. Od převezení do Prahy má tato socha obrovský symbolický význam pro věřící a jejich sebevědomí, přesvědčující je o nikdy neustávající návaznosti exilu, na domov a naopak, a zasluhující každoroční poutě.

Ještě větší, byl Vostřezův příspěvek ke snahám o obnovení mariánského sloupu na Staroměstském náměstí v Praze. Jak známo, tato socha byla znovu vytesána do pískovce jako ta původní, materiál tentokrát z Indie, a již stojí u Týnského chrámu, čekajíce na umístění jako původně coby dominanta náměstí. Finanční náklady na celý tento projekt byly nemalé a byly pokryty hlavně exilem v Kanadě, zorganizovaným znovu Vostřezem.

Vostřez sám se nejen podílel na uskutečnění plánu s mariánským sloupem, včetně jeho finančního zabezpečení a organizace poutí, jako těch všech šedesáti dosavadních do Midlandu, pořádných oblastní skupinou Cyrilometodějské ligy, jíž po léta stojí v čele. Jeho kroky i v dalších akcích jako spolupráce s Křesťanskou akademií v Římě, Památníku odčinění křivd na Blaníku, organizace katolických krajanů v Kanadě a dalších byly jisté, časté a s trvalým dopadem.

Václave, ať nám koně jdou!

Josef Zolman
Ijamsville, MD

MLADÝM

BIBLE

telefon pro případ nouze

Dokážeš si představit, co by se stalo,
kdybychom Bibli používali tak, jako používáme mobil?

A kdybychom svou Bibli nosili vždy s sebou
v kapse nebo v kabelce?
A kdybychom se do ní během dne stále dívali?
A kdybychom se pro ni vrátili,
pokud bychom ji zapomněli doma nebo v práci?
A kdybychom ji používali k posílání zpráv svým přátelům?
A kdybychom s ní zacházeli tak,
jako bychom bez ní neuměli žít?
A kdybychom ji darovali jiným?
A kdybychom ji používali, když cestujeme?
A kdybychom ji brali do rukou v nouzi?
Na rozdíl od mobilu Bible nemá omezený dosah.
„Funguje" na jakémkoli místě.
Není třeba dělat si starosti kvůli vypotřebovanému kreditu,
Protoaže Ježíš už cenu zaplatil a kredit je neomezený.
A nejdůležitější je, že spojení se nepřerušuje
a kapacita baterie vydrží na celý život.
„Dotazujte se Hospodina, dokud je možno ho najít,
Volejte ho, dokud je blízko." (Izaiáš 55, 6)

V Bibli najdeme některá telefonní čísla pro případ nouze.
Když jsi smutný, vyťukej Jana 14.
Když o tobě někdo nehezky mluví, vyťukej Žalm 27.
Když jsi nervózní, vyťukej Žalm 51.
Když jsi ustaraný, vyťukej Matouše 6, 19.34.
Když jsi v nebezpečí, vyťukej Žalm 91.
Když se ti zdá, že Bůh je daleko, vyťukej Žalm 63.
Když tvoje víra potřebuje povzbudit, vyťukej Židům 11.
Když jsi sám a máš strach, vyťukej Žalm 23.
Když jsi zatrpklý a kritizuješ, vyťukej 1. Korintským 13.
Chceš-li poznat, jaké je tajemství štěstí, vyťukej Kolosským 3, 12-17.
Když se cítíš skleslý a opuštěný, vyťukej Římanům 8, 31-39.
Když toužíš po pokoji a odpočinku, vyťukej Matouše 11, 25-30.
Když to vypadá, že svět je větší než Bůh, vyťukej Žalm 90.

Tento telefonní seznam pro naléhavé případy jsem dostal darem a zdá se mi správné podělit se o něj s ostatními lidmi. Opiš si ho do svého zápisníku, jedno z těch čísel může být důležité v jakémkoli momentě tvého života!!!
Pošli ho svým přátelům...
Může se stát, že jedno z těch čísel pro případ nouze zachrání nějaký život.

Kéž ti Bůh žehná...

Hospodine, zkoumáš mě a znáš mě .
Víš o mně, ať sedím nebo vstanu,
zdálky je ti jasné, co chci dělat.
Sleduješ mou stezku i místo , kde ležím,
všechny moje cesty jsou ti známy.
Ještě nemám slovo na jazyku,
a ty, Hospodine, víš už všechno.
Sevřel jsi mě zezadu i zpředu,
svou dlaň jsi položil na mě.
Nad mé chápání jsou tyto divy,
jsou nedostupné, nestačím na to.
Kam odejdu před tvým duchem,
kam uprchnu před tvou tváří?
Zamířím-li k nebi, jsi tam,
a když si ustelu v podsvětí, také tam budeš.
I kdybych vzlétl na křídlech jitřní záře,
chtěl přebývat při nejzazším moři,
tvoje ruka mě tam doprovodí, tvá pravice se mě chopí.
Kdybych řekl: Snad mě přikryje tma,
i noc kolem mne se stane světlem.
Žádná tma pro tebe není temná:
noc jako den svítí, temnota je jako světlo.
Tys to byl, kdo utvořil mé ledví,
v životě mé matky jsi mě utkal.
Tobě vzdávám chválu za činy, jež budí bázeň:
podivuhodně jsem utvořen, obdivuhodné jsou tvé skutky,
toho jsem si plně vědom.
Tobě nezůstala skryta jediná z mých kostí,
když jsem byl v skrytosti tvořen a hněten
v nejhlubších útrobách země.
Tvé oči mě viděly v zárodku,
všechno bylo zapsáno v tvé knize:
dny tak, jak se vytvářely, dřív než jediný z nich nastal .
Jak si vážím divů, které konáš, Bože!
Nesmírný je jejich počet,
sčetl bych je, ale je jich víc než písku.
Sotva procitnu, jsem s tebou.
Kéž bys, Bože, skolil svévolníka.
Pryč ode mne, vy, kdo proléváte krev!
Dovolávají se tě při svých pletichách,
zneužívají tvé jméno tvoji protivníci.
Nemám nenávidět, Hospodine, ty, kdo nenávidí tebe?
S odporem pohlížet na ty, kdo se proti tobě zvedli?
Nenávidím je, rozhodně nenávidím,
jsou to také moji nepřátelé.
Bože, zkoumej mě, ty znáš mé srdce,
zkoušej mě, ty znáš můj neklid,
hleď, zda jsem nesešel na cestu trápení,
a po cestě věčnosti mě veď!

Žalm 139

údery kladivem do stolu. V jednom filmu, který jsme viděli, dokázal hrdina zlikvidovat přesně sto nepřátel během jen asi dvacetiminutové scény, a to byl vyzbrojen pouze dvěma meči. Třicátý pátý nepřítel mu prostřelil hrudník šípem, čtyřicátý druhý jej sekl mečem do ramene a šedesátý osmý mu zabodl do břicha nůž. Hero byl sice na konci souboje trochu vyčerpaný, ale přežil a po krátké rekonvalescenci dokázal likvidovat lumpy ještě celou druhou půlku filmu.

Děj několikrát přeruší taneční scéna. Hlavní hrdina začne, ostatní okolo něj se přidají a pět minut všichni zpívají a tancují třeba uprostřed ulice plné aut. Tance bývají plné energie a dynamických pohybů a vypadají hodně hezky. Takovéto scény z některých kasovních trháků jsou tak populární, že se děti po celé Indii učí herce při tanci napodobovat.

Ve filmu se takto střídají akční a taneční scény, dokud se hrdinovi nepodaří hlavního padoucha definitivně polapit a zachránit svět od zkázy. Padouch zhyne nějakou strašnou smrtí - shoří v autě, je sražen ze skály, rozšlapán slonem...a vjednom filmu jsme dokonce viděli, jak hrdina na závěr padoucha umlátí několika ranami krumpáčem do břicha.

Indické děti filmy zbožňují a kdyby mohly, byly by schopné strávit koukáním na populární trháky celé dny. V Sumanahalli bral jednou za čas bratr Anthony všechny kluky do kina. Tentokrát jsme šli s nimi.

Měla to být naše druhá návštěva v indickém kině. Tu první jsme absolvovali před půl rokem na výletě ve státě Kérala. Zápletka filmu tehdy odpovídala všem pravidlům - hrdina, padouch, rvačky, spousta tance a vítězství dobra nad zlem na závěr. Největší zážitek však pro nás tenkrát byla přestávka v půli filmu. V sále zůstalo zhasnuto a na plátně začal běžet jiný film. Chvíli jsme nechápali a chvíli nevěřili vlastním očím - během pauzy se totiž patnáct minut promítalo porno. Teprve pak nám došlo, proč se na začátku přestávky nešel nikdo projít. Naopak - když erotické intermezzo skončilo, sebrala se polovina publika a šla domů. Film začínal ve čtyři hodiny odpoledne a v publiku kromě Marušky neseděla jediná žena.

Něco takového se v Bangalore zřejmě stát nemůže. Avšak tušili jsme, že i naše druhá návštěva kina bude něco výjimečného. A opravdu byla.

Sebevražda kvůli hrdinovi

Procpali jsme se davem do sálu a čekali, co se bude dít. Ještě před začátkem filmu rozestavěl zaměstnanec kina na malé pódium před plátnem do řady asi třicet svíček a všechny je zapálil. Nevěděli jsme proč. Samotný film nebyl nijak výjimečný. V jednu chvíli však začalo celé publikum bouřit. Ozval se hromový potlesk, pískání, někteří ječeli a skandovali. Přišla totiž scéna, ve které se měl poprvé objevit hlavní hrdina. Při jeho příchodu byl v sále lomoz jako na fotbalovém utkání, když padne gól. Teprve po pár minutách se dav okolo nás uklidnil.

Fanoušci si často pozitivní filmové vlastnosti hlavního hrdiny přenášejí i na herce, kterého pak neuvěřitelně obdivují, jako by i on ve skutečném světě každý den neohroženě pronásledoval zloduchy. Ve filmu, který jsme viděli s kluky v kině, hrál hlavní roli herec Vishnuvardhan, prý druhý nejlepší herec v historii Karnátaky. Zemřel nečekaně loni v prosinci, krátce před premiérou - a proto to šílenství. Po jeho smrti prý následoval celostátní den volna. „Když zemřel, vypukly nepokoje po celém Bangalore. Na několika místech lidé zapalovali auta, rozbíjeli výlohy a několik fanoušků dokonce spáchalo sebevraždu," řekl nám později bratr Anthony. Lidé údajně k herci - herovi vzhlížejí jako k božstvu.

Scény, ve kterých Vishnuvardhan likvidoval nepřátele, doprovázel potlesk. Při jedné taneční scéně vyskočili na pódium před plátnem dva opilí mladíci a začali po Vishnuvardhanovi vztahovat ruce. Jeden vzal do ruky jednu ze svíček a začal s ní obřadně kroužit okolo plátna. Nikdo je z pódia nevyhnal.

Samotný film se nám nelíbil, já jsem dokonce musel odejít před koncem, protože mě z hlasitého randálu bolely uši. Ale i bez mého fandění to hrdina zvládl a všichni nepřátelé zaslouženě skončili v pekle.

Ostrov malomocných ve 21. století

Jen pár stovek metrů od našeho střediska se nachází leprosárium, klinika pečující o pacienty postižené malomocenstvím. Každé ráno jsem tam začala chodit pomáhat při „převlékání", tedy převazování ran způsobených touto nemocí.

O pacienty se starají řádové sestry, jednou týdně dochází lékař - specialista na kožní onemocnění. Malomocenství je sice vyléčitelné, jeho následky však zůstávají celoživotně. Takového člověka už na první pohled prozradí amputované prsty, pahýly končetin a znetvořený obličej - ačkoli může být už desítky let vyléčený. Není pak těžké si domyslet, proč se k této nemoci váže tolik pověr. Lepra je zde pro mnohé lidi známkou božího trestu za hříchy. Rodina často postiženého odvrhne, protože je lépe, aby rodinu opustil jeden její člen, než aby trest dopadl na ostatní. Řada pacientů se tak ocitá bez pomoci na ulici, mnozí z nich propadají depresím, alkoholismu nebo se pokoušejí o sebevraždu.

Místnost pro převazy sestává ze židliček, převazových mís a stolečku s léky a nástroji. Vzduch je plný zápachu z desinfekce a infikovaných ran. První pohled na postižené ruce a nohy nemocných je děsivý. Většina pacientů přišla o několik prstů, které jim sestry postupně musely amputovat. Amputace se provádějí „zaživa", bez umrtvení. Pacient totiž v postiženém prstu nemá cit.

„Nakažlivost lepry není vysoká," vysvětlila mi sestra Shanti, nejzkušenější z ošetřovatelek. „Desítky let jsme pacienty ošetřovaly doslova na koleně, bez rukavic nebo jiných ochranných pomůcek. Žádná z nás za tu dobu neonemocněla." V současnosti tak hlavním problémem není strach z epidemie, ale spíše předsudky a odpor společnosti k lidem znetvořeným nemocí.

Lidé žijí ve vesnicích velmi prostým způsobem. Jeden z našich žáků deváťák Hanumantha s maminkou stojí před svým domem v jedné z vesnic.

Kluci s drsnou historií

Někteří kluci měli za sebou docela drsnou minulost. „Mnoho z nich pochází z rodin, kde zemřela matka, otec se znovu oženil a macecha nevlastního syna vypudila z domu," vysvětlil nam bratr Anthony, který ve středisku pracoval spolu s otcem Cyriacem. „Mnozí se vydali do Bangalore hledat práci už jako malí kluci." Třeba takovému Karenovi bylo okolo devíti let, když se nechal poprvé zaměstnat v restauraci. Spousta zaměstnavatelů klukům ani pořádně neplatila a nyní jim dluží i tisíce rupií.

Někteří kluci žebrali a někdy je posílali žebrat i samotní rodiče Ramu si doma dokonce vysloužil výprask, protože toho nebyl schopný vyžebrat dost. Surové bití od rodičů zde ostatně zažil každý druhý. Některé hochy bili i policisté.

„Někteří kluci nám lžou. Mění výpovědi a mají strach říci pravdu. Je těžké zjistit, jak to s nimi bylo doopravdy," řekl nám bratr. Salesiáni berou všechny hochy jako kamarády, zároveň je však potřeba určitá obezřetnost. „Jednou k nám třeba přišel kluk, který byl na prvm pohled velice sympatický. Po pár dnech se ale pokusil šroubovákem rozmontovat rámek dveří mého pokoje - chtěl něco ukrást. Nepovedlo se mu to a ze střediska utekl." Odhadnout kluky zřejmě vůbec není jednoduché. Třeba Krišna se nám jevil jako milý a pracovitý hoch s přátelskou povahou. Později jsme se dozvěděli, že před pouhými pár týdny utekl s penězi, které dostal na nákup, a několik dní se toulal po ulicích. Pak si to rozmyslel a vrátil se zpátky. Nechtěli jsme věřit, že něco takového mohl udělat.

My tu chceme zůstat!

Čtyři týdny v Sumanahalli utekly až příliš rychle. Kluci si nás velmi rychle získali. Ve středisku také panovala přátelská atmosféra - mezi kluky, námi, otcem Cyriacem i bratrem Anthonym.

Na rozloučenou s námi se konalo malé vystoupení. Kluci předvedli své dynamické tance a my s Maruškou jsme jim na oplátku ukázali moravský tanec verbuňk. Kdyby dětem v Deodurze nekončily prázdniny, zůstali bychom v Sumanahalli klidně až do září.

Výlety do středověku

Jestli je někde konec světa, tak je to tady. Připadáme si, jako bychom se vrátili o několik století zpět. Takto nějak zřejmě vypadal život v Evropě ve středověku - akorát lidem nevedla do domů elektřina a neměli po kapsách mobilní telefony. Ve vesnicích v okolí Deodurgy se zastavil čas.

Náš pokojík, do kterého dva měsíce nikdo nevstoupil, byl po našem návratu z Bangalore zavalený prachem a plný mravenců a pavučin. Bylo před námi posledního čtvrt roku v Deodurze.

Děti se po prázdninách vrátily odpočaté, ale také pohublé. Někteří prý doma ve vesnicích nedostávají pořádně najíst. Několik kluků a holek si po návratu začalo nakládat při všech jídlech tak velké porce, že je pak ani nebyli schopní sníst. „Doma obvykle k jídlu dostanou jen trochu rýže; zde na internátu si mohou vzít, kolik chtějí. Nejsou na to zvyklí, a tak mají velké oči a berou si moc," vysvětlil nám bratr Vivek, který po prázdninách nahradil bratra Bidžua. Děti sice na internátu dostávají prostší jídlo, než které jíme my a otcové, i tak je to pro ně ale mnohem vydatnější strava, než jakou by kdy měly doma.

Třeťák, největší učenec

Děti na internátě pocházejí z vesnic v okolí Deodurgy; tyto vesnice jsou ještě zaostalejší než Deodurga samotná. Obyvatelé zde žijí velmi chudě. Jejich hliněné domečky mívají rozlohu menšího pokojíku, ale musí posloužit zároveň jako kuchyně, ložnice i obývák. Na podlaze spává celá rodina, což je třeba i deset lidí. Většinu věcí místní dělají venku pod širým nebem - po celý rok je zde teplo. Před domy si hrají děti, často polonahé nebo v roztrhaných špinavých hadrech. Prach a nepořádek je všude.

Téměř všichni vesničané se živí zemědělstvím. Kromě toho jezdí někteří v letním období pracovat jako dělníci do

Indická žena míchá těsto, ze kterého se peče nekvašený chléb.

Bangalore - prázdniny takto strávilo i několik kluků z internátu. Naprostá většina lidí zde neumí číst ani psát, v některých oblastech negramotnost přesahuje 99 procent! Je zvláštní si potom uvědomit, že třeba náš třeťák Yenkappa může být nejvzdělanější člověk z celé vesnice.

Pojízdná ambulance

Sestry Deepa a Anuja, které bydlí v budově školy, objíždějí okolní vesnice s mírně upraveným džípem a za malý poplatek poskytují tamějším obyvatelům základní zdravotní péči. Po prázdninách jsem opět začala jezdit s nimi, abych úplně nezakrněla ve svých medicínských znalostech. Zároveň je to pro mě veliká zkušenost.

Už samotná cesta džípem do vesnice je malé dobrodružství. Vzpomínám si na jednu z prvních cest, kdy jsem vzadu v sanitce nadskakovala, až jsem hlavou mlátila o strop. Pacienti poznají džíp podle houkajícího majáku, který řidič zapne při vjezdu do vesnice. Vždy zaparkujeme někde na návsi a po chvíli se začnou scházet lidé.

„Někdy přijde pacientů tolik, že se v klidu nedokážou domluvit a udělat frontu," vysvětlila mi sestra Deepa. Sestra každého pacienta zapíše, dá mu pořadové číslo a vybere od něj poplatek deset rupií - přibližně čtyři koruny. „Zpočátku jsme rozdávaly léky úplně zdarma. Lidé si je ale často vzali a doma je zahodili - prostě jen chtěli něco dostat."

Zapsaný pacient přejde do zadní části vozu, kde si ho na starost vezme sestra Anuja, a v posledních měsících i já.

S čím stonají Indové

Sestra Anuja sice učí biologii v naší škole, původním povoláním je však zdravotní sestra. Vyzná se v léčivech a má dobrý odhad, jaká nemoc pacienta postihla s největší pravděpodobností. Diagnostické metody jsou velmi omezené - sestra vlastní baterku k prohlédnutí krku a uší, stetoskop a zbytek musí zastat oči a ruce.

Překvapilo mě, že i tady v Indii jsou běžné infekce dýchacích cest; většinou ale nic vážného. Co doma tak často neuvidím, jsou všechny možné typy kožních infekcí - od opruzenin přes mykózy až po svrab. Někdy se ve mně mísí pocit lítosti a naštvání, když matka přinese kojence s obrovskými zanedbanými zhnisanými pupeny. Proč dítě nepřišla ukázat o čtrnáct dní dřív?

Stejně jako u nás, i tady v Indii se vyskytují typické nemoci „z životního stylu." Ale zatímco u nás trpí lidé vysokým tlakem a cukrovkou, tady si každý druhý pacient stěžuje na bolest žaludku; není divu, indická jídla jsou velice pálivá. Těžká fyzická práce na polích zase způsobuje bolesti zad a kloubů u mužů i žen od třiceti let výše.

Lékařské vyšetření v pojízdné ambulanci – poslouchá se přes oblečení, lidé nejsou zvyklí se u lékaře svléknout a venku na návsi by to ani nešlo.

Strašák jménem AIDS

V Indii je průměrná délka živo ta oproti Evropě podstatně kratší;lidé se obvykle dožívají jen 60-65let. Mezi hlavní příčiny úmrtí patří onemocnění srdce a plic, nádory, ale také tuberkulóza, na kterou umírá 10 % dospělých. Podle jedné studie celých 5 % populace předčasně ukončí svůj život sebevraždou. V posledních letech se výrazně snížil výskyt lepry, která byla hlavním strašákem ještě v 70. letech 20. století. Oproti tomu však prudce narůstá počet pacientů s AIDS. Indie je po Jihoafrické republice považována za druhou nejrizikovější zemi světa. „V našem regionu je HIV pozitivních jedno procento lidí," řekl nám doktor Patil z místní nemocnice. Jen v samotné Deodurze tak žije přes 200 nakažených osob - to je pro srovnání přibližně sedmina všech nakažených v celé České republice. Indická vláda se snaží o osvětový program, často ale naráží na ignoranci a nezájem. Hovořit o sexu je mezi lidmi obecně tabu. „Objíždíme školy a internáty a snažíme se informovat mladé o možných rizicích," řekl nám doktor Patil. Hned za hlavním vchodem do nemocnice, ve které pracuje, se nachází skříňka s kondomy, kde si je mohou lidé anonymně a zdarma vzít.

Doktor Patil ordinuje v malém pokojíku s ušmudlanými zdmi, pracovním stolem zavaleným hromadou papírů a lůžkem s natrženou matrací. Patil sedává na rozpadající se plastové židli a obvykle jej obklopuje dav lidí - jednoho pacienta ošetřuje, dalších deset přihlíží. Indové příliš soukromí neřeší. Vždy, když se Patilovi podívám do tváře, přemýšlím, jestli má kruhy pod očima z nevyspání, nebo jestli je to normální rys jeho obličeje. Práce lékaře je tu opravdu posláním. Pacientům je k dispozici 24 hodin denně, 7 dní v týdnu.

(Pokračování příště.)

Z knihy: Sto dětí mi říká Brácho
MUDr. Marie a Ing. Karel Dvořákovi

She Backed Off, Hesitated for a Moment, Then Said, 'Is There Anything Else I Can Do for You?'

Charlie Brown, all bundled up, is walking on an ice pond when he suddenly falls on the ice. Trying to get up, he says, "Good grief! I can't get up! I'm trapped like a turtle! I can't move, I'm doomed. ... I'll have to lie here for the rest of my life!"

Lucy, speaking to Peppermint Patty, says, "And then she told me about this one party they had where they played 'spin the bottle.' Everyone sat in a circle with a milk-bottle in the middle."

Standing over Charlie Brown she explains, "Then the person who was 'it', would spin the bottle like this." She spins Charlie and while walking away, continues, "Then they'd all sit there and wait for the bottle to stop spinning to see who it would point to."

Charlie says, "It sounds like a great game. I wonder who I'm pointing to?"

In recent years people have become acutely aware that we are what we eat and the result is not seemly. There is a plethora of medications, exercise devices, and biggest losers reality shows which promise great make-over results but deliver little, or so it seems.

Nonetheless, there is great interest in eating the right foods, healthy foods, correct labeling, nutrition advice. Good eating habits, it is known, equal good health.

Not only eating the right food but eating the right amount of food has developed a dieting frenzy. With all the interest in how and what we eat, what about our spiritual nutrition?

In recent Scriptural passages over the last few Sundays we have been reminded that we need to be very careful about our spiritual development. The most nutritious of all foods is the food of the Lord's supper.

"I am the living bread that came down from heaven; whoever eats this bread will live forever; and the bread that I will give is my flesh for the life of the world."

Jesus is asked, "How can this man give us his flesh to eat?" But Jesus does not tell them "how" he will give them his flesh to eat. Jesus tells them "what" eating his flesh will mean for them.

"Whoever eats my flesh and drinks my blood remains in me and I in him."

This is not just a promise, a hope hanging in the future. Jesus is saying that the person who eats the bread, his body, and drinks the wine, his blood, has union and life now.

St. Paul gives us an ongoing instruction of what it means to live and share God's life now. "Watch carefully how you live." Remember that Christ is with you, is in you, now.

A nurse went to visit a patient considered absolutely hopeless; too dangerous to go into his room. One day the nurse got the key and. went to visit this incurable. She entered the room, walked over and asked, "Is there anything I can do for you?"

The patient looked at her intensely, and then slapped her face. Nurse backed off, hesitated for a moment, then said, "Is there anything else I can do for you?"

Some may consider themselves the most incurable of sinners but Jesus, the bread of life, is never insensitive to your needs and concerns. No matter how many times you slap him across the face, so to speak, his loving response will always be: "Is there anything else I can do for you?"

When you open yourself to the bread of life, you receive the strength you need to live a good Christian life.

When you open yourself to the bread of life, you are given the power to treat every person as precious.

Have you ever wondered who you are pointing to?

By Fr. John Slampak, STL
The Observer
August 17, 2012

HLASY NÁRODA - VOICES OF THE NATION - Měsíčník České Misie v Chicagu - Vydává Česká Misie - náboženské a kulturní středisko 9415 Rochester Ave., Brookfield, IL 60513. Mobil: (708) 533 - 1050, Telefon + Fax: (708) 255 - 5117, E-mail: velehradchicago@comcast.net Řídí: Mons. Dušan Hladík s redakční radou. Adresa: HLASY NÁRODA 9415 Rochester Ave., Brookfield, IL 60513. Roční předplatné (12 čísel) – USA osobní odběr 30.00 USD, USA poštou 1.třída 40.00 USD, Canada letecky 40.00 USD, Cizina letecky 55.00 USD. Jednotlivé číslo 2.50 USD. Nevyžádané rukopisy se nevracejí, redakce si vyhrazuje právo zaslané články a dopisy zkrátit, aniž by tím byl změněn jejich původní obsah. V otázkách soukromých zjevení, která dosud nebyla schválena církví, se plně podřizujeme definitivnímu rozhodnutí církevní autority.

The Golden Metropolis in the Heart of Europe

St. Thomas Church, Monastery and Alehouse (Kostel sv. Tomáše, klášter a pivnice)

Almost adjacent to the Little Quarter Square (Malostranské náměstí) is the church and monastery of St. Thomas. In 1285 King Wenceslas II founded the church and monastery of the Augustinian monks who established the oldest brewery and alehouse (pivnice) on the premises in 1358. Following the devastation of the monastery complex by the Hussites in 1420, it was restored by Emperor Rudolf II (1576-1611) and served as a court church. It later became one of the city's most fashionable places of worship. Its congegation of aristocrates and wealthy burghers could afford to employ the famous architect Kilián Ignác Dientzenhofer to rebuild it. It was furnished with magnificent paintings and sculptures by the beast artists of the age.

St. Thomas' Church has one of the most spectacular façades in the whole of Prague. It overlooks a narrow, one-way street and has an extremely powerful, sculptural appearance. The statue of Saint Augustine is mounted above the west entrance and the statue of Saint Thomas of Villanova above the south. Both of these early Baroque statues were created by Hieronymus Kohl in 1684.

Between 1725 and 1731 the church was compatibly remodeled in the Baroque style by aforementioned K. I. Dientzenhofer. Like the exterior, the interior lies halfway between the monumental and the elegant. The archways in the nave and the pilasters articulate the space convincingly. In the galleries Dientzenhofer designed gold Corinthian capitols, cartouches, delicate stucco work and richly molded pediments. The vaults are decorated with illusionistic paintings by Václav Vavřinec Reiner and his workshop, depicting the life of Saint Augustine, one of the revered Doctors of the Church, and the founding of the various orders that adopted his monastic rule, the legend of Saint Thomas and allegories of the four continents.

There are several gold and silver gilded statues of saints within the interior of Saint Thomas's Church by renowned sculptors, F. M. Brokoff and J. A. Quittainer. Particularly attractive are those of St. Vitus with the rooster, St. Wenceslas with the banner and St. Vojtěch. Early Baroque paintings, dating from 1671 by Karel Škréta, of the Holy Trinity, the Assumption of Virgin Mary and St. Thomas of Villanova are displayed by the side altars. Some statues are made of limewood and are copies of the silver statues that once decorated the high altar but were melted down in 1729 to pay for alterations of the church. At the entrance to the nave there are two glass coffins containing clothed skeletons of saints Just and Boniface. Such representations of death examplify the realistic, if gruesome features of the Counter-Reformation.

The two large paintings on the high altar, the "Martyrdom of the Apostle Thomas" and "Saint Augustine and the Child" by Peter Paul Rubens, are copies; the originals are kept in Sternberg Palace. "St. Augustine and the Child" is based on the pious legend which potrays an alleged encounter of St. Augustine with a child, perhaps a little angel, on the seashore, who, with the help of a seashell, is pouring seawater into a hole dug into the sand. The saint seems amused by the naïve endeavor of the child, who says: "It would be easier for me to trnsfer the entire ocean into this hole than for you to figure out the tiniest part of the mystery of the Holy Trinity."

Saint Tomas's cloister is on the left of the main entrance of the church. This tranquil spot contrasts with the noise of the nearby Malá Strana Square. The monastery's ancient buildings once incorporated a retreat house. Architecture enthusiasts will appreciate the inside of Saint Barbara's Chapel whose entrances, identifiable by Renaissance doors, are situated in the middle of the cloister's east wing. The chapel escaped renovation in the Baroque era, and the original Gothic style has survived. The beautiful reredos (desorated sceen behind the altar) depicts the Virgin with Saint Barbara, Saint Catherine and some angels.

High altar in St. Thomas's Church, with copies of paintings by Rubens

The Augustinian monks were expelled from their monastery during the Communist regime. From the middle of the 14th century until well into the twentieth century this monastic community produced a celebrated dark beer. The old beer hall with its Gothic vaulting and the outdoor garden still serves a quality brew and is especially popular with tourist groups.

Tony Jandácek

Photo on back page:
St. Thomas Church
in the Little Quarter in Prague

